

Belangrijke denktank geeft Europees onderwijs slecht rapport

Managers, geen rectoren

Het gaat niet goed met het onderwijs in Europa, zeker niet in vergelijking met snelgroeiende economische grootmachten als China, India en vooral Korea. De Lisbon Council-denktank trekt aan de alarmbel met een stevig rapport.

Simon Horsten

In het rapport dat dit significante euvel beschrijft, staat het zwart op wit: de meest efficiënte moderne economieën zullen degene zijn die de meeste informatie en kennis produceren. Er moet dus in Europa dringend worden geïnvesteerd in onderwijs.

Na de Verenigde Staten is Korea het land dat het grootste aandeel van zijn Bruto Binnenlands Product aan onderwijs besteedt. Kanttekening daarbij is wel dat slechts twintig procent daarvan van overheidswege komt. De lichte voorbeelden zijn volgens de auteur van het rapport, Andreas Schleicher van de Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD), omschrijft Korea dan ook als een 'mirakel'. Als reden wordt Korea's constante vlucht voorwaarts aangehaald: in plaats van studenten of leerlingen naar huis te sturen wanneer het onderwijsaanbod te klein bleek (te weinig onderwijzers), begon men gewoon langer en meer les te geven. Bovendien waren de Koreaanse ouders bereid zelf financieel bij te schieten in de educatie van hun kinderen. En nu de economie van het land niet alleen kwantitatief, maar ook kwalitatief hoge toppen scheert, blijft het investeren in zijn onderwijs hervormen.

WERELDLEIDERS

Daar steekt Europa schril tegen af. Schleicher wijst vooral Frankrijk en Duitsland met de vinger. Die zijn "niet langer de wereldleiders op gebied van kennis en vaardigheden". Uit de statistieken blijkt dat zelfs landen als Griekenland en Hongarije (en ja, ook België) meer investeren in onderwijs dan de twee aangehaalde Europese grootmachten. In een vergelijking met Japan en de VS hinkt Europa al helemaal achterop: op elk onderwijsniveau is Europa het minst vrijgevig. In een student

hoger onderwijs wordt door de VS zelfs meer dan dubbel zoveel geïnvesteerd dan door Europa.

Een ander heikel punt is de diversiteit. Uit onderzoek blijkt dat de onderwijskansen voor Europeanen uit een moeilijk socio-economisch milieu een stuk lager liggen dan voor kinderen uit de middenklasse en de financiële elite. Het is hoog tijd, aldus Schleicher, dat gelijke kansen in onderwijs een wezenlijk onderdeel gaan vormen van het beleid in Europese landen. Enkel Finland lijkt voldoende effectieve maatregelen te nemen om leerlingen en studenten van jongs af aan te stimuleren op grond van wat ze kunnen, en niet waar ze vandaan komen.

MANAGERS

Van een andere orde is de manier waarop onderwijs moet worden gestuurd, dat wil zeggen: hoe lokale en nationale overheden hun onderwijsinstellingen moeten leiden. Het OECD stelt duidelijk dat ze het geval Korea niet geïmiteerd wil zien. Uiteindelijk maakt het niet uit waar het geld vandaan komt of hoe de overheid met onderwijs omgaat, zolang het maar resultaten oplevert: kwalitatief onderwijs en een kwantitatieve participatie van elke bevolkingsgroep. Schleicher benadrukt overigens dat onderwijssubsidies niet zomaar garant staan voor een democratisch onderwijssysteem, en verwijst daarbij opnieuw naar Korea.

In reactie op het financieringsvoorstel van de Vlaamse Minister van Onderwijs, Frank Vandenbroucke, zegt een positief gestemde Schleicher dat het outputmodel alleszins een belangrijke stap is. Heel het onderwijs staat of valt bij *outcomes*, dus is het niet meer dan normaal dat ook de financiering daarop geënt is. Men moet als een manager durven op te treden, ook in de onderwijssector. En dat geldt niet enkel voor ministers. Universiteiten, bijvoorbeeld, hebben er volgens de OECD meer baat bij te worden geleid door een manager dan door iemand die uit de academische kringen komt. Een universiteit moet worden geleid als een groot bedrijf. Alleen dan zal ze blijven evolueren en

een gezonde concurrentie kunnen aangaan met andere universiteiten, zowel binnen als buiten Europa.

Er wacht Europa dus een zware taak. De nationale en/of Europese overheden moeten inhoudelijk en financieel investeren in onderwijs, en private ondernemingen stimuleren om hetzelfde te doen. Zo niet, zal Europa nooit meer behoren tot de eersten van de klas.

Nog eenmaal Schleicher: "De wereld trekt zich niets aan van tradities en vervlogen reputaties. Succes zal gaan naar die individuen en landen die wendbaar genoeg zijn om zich aan te passen, traag genoeg in het klagen en open genoeg om te veranderen."

Lees meer op p.3

Nummer 19

♦ Middelpunt:
had je vijf euro...

p. 8-9

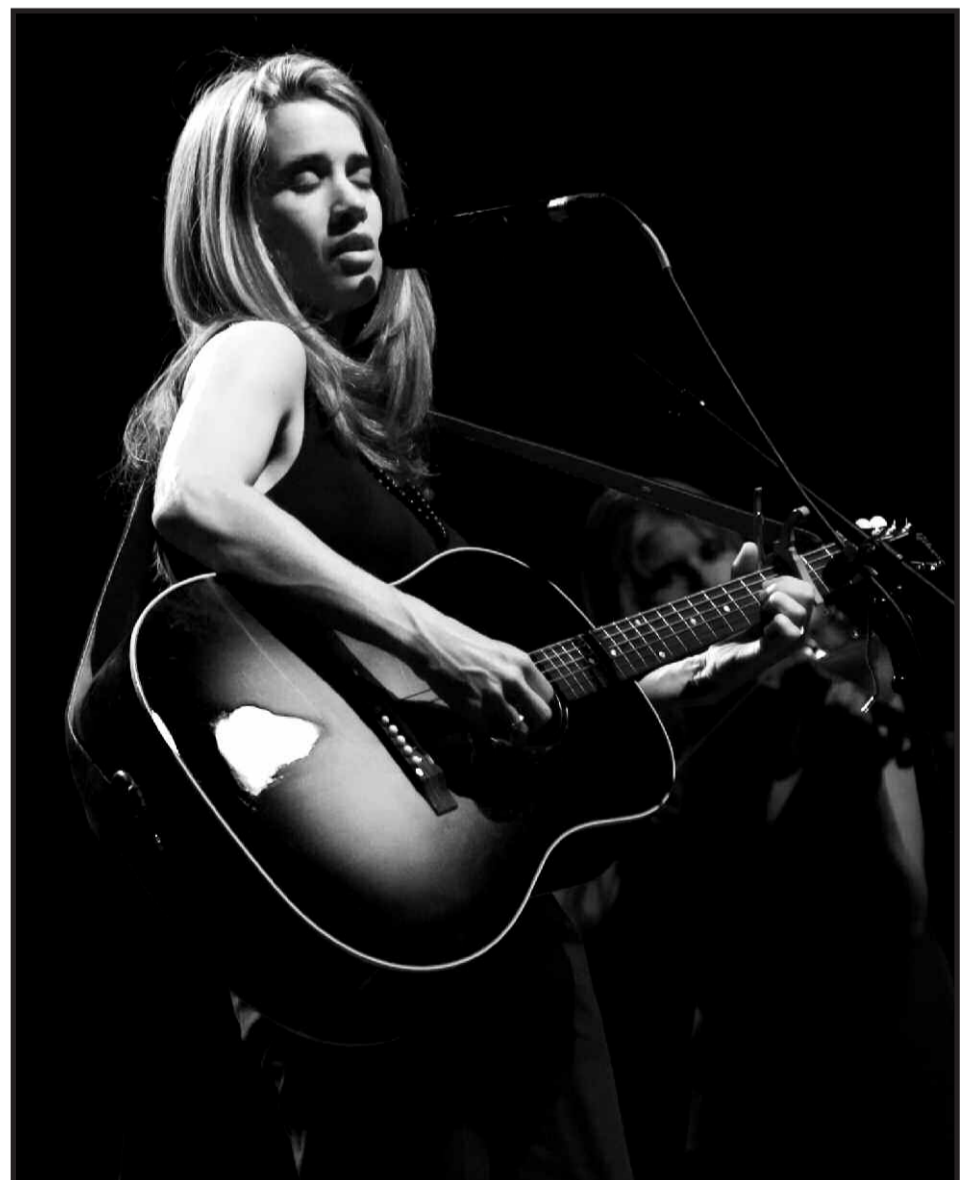
♦ De filosofie van
Luc Dardenne

p. 11

♦ Peter Verhelst neemt
niet aan leven deel

p. 12

Heather Nova schittert in
Het Depot.

p. 16

(foto Manuel Van De Weijer / drieduizend.be)

(advertentie)

Explorado

Actieve reizen voor jongeren

van 18 tot 30 jaar

wandelreizen • trekkings • fietsvakanties • mountainbiketochten • begeleide rondreizen

www.explorado.be • 03 285 99 91

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Pragmatikus

Een politicus men niet. En toch zijn ook politici mensen. Kussen is ontegenzeggelijk menselijk. En toch doen ook dieren het. De kus is in onze cultuur het meest opgehemelde symbool van de liefde, en tegelijkertijd de meest gediaboliseerde jadasstreek sinds Eva het heerlijk zondige vruchtvlies van een appel zoende. Misschien daarom dat vele prostituees tegen betaling schier alles laten uithalen met hun lichaam, maar pertinent weigeren te kussen. Omwille van de religieuze hygiëne. Religie en hoererie: twee gelaten van hetzelfde hoofd.

"Haar kin vertoonde een guitig kuiltje dat hij gewillig gebruikte om haar hoofd met één enkele vinger naar boven te draaien, naar de zon toe, naar hem gericht. De vinger paste perfect in

het wonderlijke kinkanaal. Hij zag haar ogen. Rook haar neus. Proefde. Ja, hij proefde. Evenals zij. Proeven is de waarheid van het kussen, dacht ze. Kussen is het proeven van de waarheid, dacht hij. En liegend kuste hij voort. Hij kuste graag vrouwen die hij niet graag zag. Eigenlijk kuste hij graag vrouwen tout court. Zo leek het alsof hij de liefde steeds een stapje vóór was. Arme man."

Toch bestaat ook kussen zonder gevoel. Of beter: kussen zonder de ander zijn gevoel. Zelf voelt men altijd wel iets. Daar religie vooral een gevoel is, is dat soort kussen gespeend van godsdienst en godsdienstbeleving. Gelukkig maar, zo zeggen velen. Dezelfden, trouwens, die ook de mening zijn toegedaan dat gevoelloos kussen het beste is wat een mens kan doen met zijn mond. (buiten zwijgen dan, maar dat zeggen ze doorgaans niet). 'Ik

wil jou, jij wil mij: en kussen maar. De beuk erin! Pragmatikussen, om het zo uit te drukken. Wel ja.

"Nu ben ik aan de beurt. Ik probeer me mathematisch op te stellen, het gaat hier tenslotte om m'n eergevoel. Zachtjes dring ik binnen. Zo heb jij het niet begrepen: de onstuimigheid wint het zelfs van je onliefde. Als op bevel staan mijn armharen recht. Ik denk nog slechts in bevelen. Verzwelg mij met je vingers, verbijt me met je lippen, belik me met je duizend tongen. Je schuwt de kracht niet. Yes! Ik onderga lijdzaam je blitzkrieg op mijn mond. Geen lief ter wereld heeft ooit zo hemels gekust. Je bent hard. Je bent hard, o ja. Je bent hard, en dat weet je. Je bent hard, je gebruikt het. Je bent hard, en de wereld verzoekt je om mildheid. Ik niet. Je bent hard als je zoent met je mond van betong."

Simon Horsten

Simon Schrijft

Taxi's Benny

Rik spreekt

Ik hou van Rik Torfs' wijsheid. Wat zou het hoger onderwijs zijn zonder zijn verlichtende stem? Hij is het geïncarneerde intellect dat er als geen ander in slaagt de meest droge ideeën in een poëtisch keurslijf te dwingen (vergeef me deze poging zijn eloquente stijl te imiteren).

Helaas is de grootste kracht van Torfs, ook zijn grote zwakte: zijn schrijfvaardigheid. Volgens Torfs is het niveau van het Vlaamse hoger onderwijs de laatste jaren gedaald: "Het gaat eerder om een vorm van erosie die tegelijk zacht en lieflijk is, die van te steile heuveltjes beminlijke glooiingen maakt. De relatieve kwaliteitsdaling aan de universiteit heeft iets barmhartigs, op een weemoedig moment zou ik zelfs zeggen: iets christelijks." Prachtig verwoord, heerlijk om lezen, spitante conclusie ook, alleen klopt er weinig van. Het rapport van de OECD waarop Torfs alludeert — "de Chinezen die slim en gevaarlijk worden" — spreekt niet over een niveauverlaging van het Europese hoger onderwijs op de manier zoals hij doet uitschijnen. Het rapport verwijt Europa te weinig innovatief te zijn, maar vooral dat haar onderwijs voor sociale starheid zorgt in plaats van voor sociale mobiliteit. Ook niet min als kritiek, maar wel volledig anders.

Het is dan ook niet vreemd dat Torfs bij het zoeken naar de reden voor de niveauverlaging — "studenten die vroeger zakten, slagen vandaag nipt wel" — volledig de mist in gaat: de studentenevaluatie. Het zou professoren aanzetten om milder te examineren. Ook de outputfinanciering zou deze trend in de toekomst nog versterken. Torfs vindt de aanhangers van de outputfinanciering kinderachtig: "win-win. dodo. pipi." Hoe mogen we zijn redenering dan noemen? Omdat studenten hun professoren mogen evalueren, zullen professoren milder examineren? Ik weet eigenlijk niet wie zich het meest beledigd zou moeten voelen: de studenten of de professoren. Ik vrees voor Torfs dat het vooral de laatste groep zal zijn: "Door geld en slaagpercentages aan elkaar te koppelen, verhoog je automatisch die subtiele druk om 'mild' te examineren. Daar zal geen enkele universiteit aan kunnen weerstaan."

Iedereen weet toch dat professoren slappe vodden zijn, die bij de minste ontevredenheid van hun studenten buigen en het eerstvolgende examen makkelijker maken. Zo weet ook iedereen dat als de outputfinanciering er komt, een dictaat van de rector zal volstaan om de professoren te doen kruipen voor het geld. Torfs is echter sluw en spreekt over een haast onzichtbaar proces "zonder al te rampzalige gevolgen". Hij lijkt wel te suggereren dat de professoren in zijn scenario het niveau 'onbewust' naar beneden halen. Torfs durft niet te zeggen waar het op neer komt. Hij stelt dat geen enkele "universiteit" er zal kunnen aan weerstaan om het niveau te verlagen. Hij zegt niet: "geen enkele professor". Kom zeg, je eerbiedwaardige collega's zo beledigen, dat durft zelfs Rik Torfs niet.

De studentenevaluatie als verklaring voor de problemen in ons hoger onderwijs is om zijn zachtst gezegd alternatief. Het OECD-rapport spreekt over de noodzaak tot paradigmawissel, en niet over het afschaffen van studentenevaluatie. Sterker zelfs, Andreas Schleicher, de auteur van het OECD-rapport, benadrukte dat het hoog tijd wordt dat het Europese onderwijs zich minder bezighoudt het controleren van de bronnen en de inhoud van het onderwijs en meer moet focussen op de "learning outcomes". Waar kwaliteitszorg dus zowel kan gebeuren door peers (gelijken) als door studenten, houdt de eerste groep zich eerder bezig met de kwaliteit van de vakinhouden, terwijl studenten zich eerder focussen op de "outcomes": op welke manier creëerde deze les een meerwaarde en is ze in haar opzet geslaagd?

Torfs zou ook mogen uitleggen waarom Amerikaanse topuniversiteiten, die erg goed uit het OECD-onderzoek komen, aan studentenbevraging doen? Het antwoord is eenvoudig: omdat Amerikaanse topinstellingen beseffen dat onderwijsbeoordeling door studenten de enige bron van statistisch valide informatie is. En omdat ze zich tevens realiseren dat zonder deze info niet aan de top kunnen blijven.

Rik Torfs heeft een bijzonder scherpe pen, maar op zijn analyse kan je zitten met je blote kont zonder gevaar voor het minste schrammetje.

Bram Delen

Vrije Tribune

Leuven juicht?

'Leuven juicht, Antwerpen roept, Gent buigt, Brussel gepoept!' Het was wel de meest markante uitspraak in het Veto-artikel van vorige week over de betoging van de Brusselse studenten tegen de financieringsnota van Frank Vandembroucke. Wijzelf waren ook aanwezig op die betoging, maar hebben deze slogan eerlijk gezegd nergens gehoord. Nu ja, niemand wordt zeker gespaard van een selectief geheugen? En misschien klopt het wel dat er ergens in het Leuvense rectoraat gejuicht wordt omwille van dit voorstel, maar dat kan ons eigenlijk bitter weinig schelen. Wat ons eerder interesseert is de vraag 'Worden wij, Leuvense studenten, niet bedreigd?' LOKO, onze studentenvertegenwoordiging, lijkt die vraag voor ons te beantwoorden.

Een krachtig signaal, ja! Maar duidelijk? Neen! LOKO wordt verondersteld op de eerste plaats de belangen van de Leuvense studenten te behartigen en niet die van de K.U.Leuven. Daar bestaat, ondanks zaken als medebestuur en dergelijke, toch nog altijd een duidelijk verschil tussen, lijkt ons. We proberen eens de oefening voor LOKO te doen. Zullen de Leuvense studenten winnen als de financieringsvoorstellen van Frank Vandembroucke werkelijkheid worden en hebben de Leuvense studenten geen enkel belang bij het ondersteunen van de acties van de VVS?

We beginnen met het duidelijkste. Als het plan-VDB erdoor komt, zullen de meeste aanvullende opleidingen zoals de masters-na-masters niet langer door de overheid gefinancierd worden. De K.U.Leuven zal dan een kostendekkend inschrijvingsgeld mogen vragen. Concreet betekent dat dat je wel eens tot 25.000 euro zal mogen betalen voor bepaalde aanvullende opleidingen. Waarom? Omdat de minister vindt dat die aanvullende opleidingen eerder een individueel nut dan een maatschappelijk nut hebben en dat je er dus ook individueel mag voor opdraaien. Bissers en trissers zouden ook financieel gestraft worden. Vandembroucke wil zijn geld namelijk niet verspillen aan mensen die te lang op de unief blijven zitten. De eerstejaars mogen dus wel eens weten waar ze zich mogelijk aan kunnen verwachten binnen enkele jaren. Voor sommigen onder ons is dat al een voldoende reden om te protesteren en op straat te komen, maar er is meer! De belangrijkste hervoorming die VDB wil doorvoeren is het outputmodel. Met dat financieringsmodel krijgen de instellingen van het hoger onderwijs subsidies a rato van het aantal afgestudeerden. De minister gaat ervan uit dat ze dan meer zullen investeren in de begeleiding van hun studenten. Klopt dat wel? Mogelijk wel voor de studenten met de beste slaagkansen, want dat worden de goudhaantjes. Maar waarom zou een school nog investeren in studenten met mindere slaagkansen? De statistieken liegen er niet over: een kind van ouders die beiden een diploma hoger onderwijs hebben, heeft meer kans om te slagen dan een student uit een arbeidersgezin. Outputfinanciering zet de universiteiten en hogescholen aan om nog sneller een selectie door te voeren of zich alleen te richten tot studenten uit de betere milieus. Ze worden dus minder toegankelijk. Een Leuvense elite-instelling, is dat de toekomst die we willen voor onze universiteit? Niettemin spreekt Vandembroucke te pas en te onpas over nieuwe democratiseringsgolven, maar de nadruk leggen op outputfinanciering is gewoon sociaal! Dan mag je dat nog proberen te temperen met een correctie hier en daar, fundamenteel zit je wel fout. De laatste vijftig jaar was de grootste

betrachting van de studentenbeweging de democratisering van het onderwijs. En door op straat te komen en boel te maken zijn er heel wat maatregelen gekomen die het hoger onderwijs toegankelijker en socialer hebben gemaakt. Vandaag blijven sommigen liever op hun lauweren rusten en beseffen ze niet welke negatieve evolutie zich aanmeldt. We moeten opkomen voor onze verworven rechten en die op de koop toe nog eens verbeteren. Want in dat opzicht heeft VDB wel gelijk, er is een nieuwe democratiseringsgolf nodig, maar zijn methodes zullen echter alleen maar het compleet tegenovergestelde bereiken. Volgens ons is VDB geen dommerik. Hij weet heel goed wat hij wil. Het is alleen soms moeilijk om dat openlijk te verkondigen, want dan krijg je toestanden zoals in Frankrijk.

Leuven zou meer geld krijgen, volgens de simulaties die VDB, sluw als hij is, aan z'n tweede financieringsnota heeft toegevoegd. Het ziet er echter niet naar uit dat dat geld naar de Leuvense student zal vloeien. Zal de K.U.Leuven door deze winst de studiekost doen dalen? Daar wordt met geen woord over gerept, men denkt er waarschijnlijk niet eens aan. Nee, want de K.U.Leuven moet proberen nog meer prestigieus onderzoek te verrichten, nog meer gerenommeerde profen uit heel de wereld aan te trekken, nog meer bollebozen aan te trekken. Ons niet gelaten hoor, wij willen natuurlijk studeren op een unief die het beste van het beste aanbiedt. Maar het grote probleem is dat dit ten koste gaat van de studenten en ten koste van een democratisch en kwaliteitsvol onderwijs in heel Vlaanderen. De Leuvense studenten doen niet mee met de acties. In Veto kun je zelf lezen dat LOKO haar 'oppositie heeft gestopt, omdat ze toch in de minderheid waren'. De vraag die op onze lippen brandt, is: op welke punten heeft LOKO haar oppositie binnen VVS opgegeven, waarover oppositie werd gevoerd? Met welk van deze punten gaan ze niet akkoord? We sommen ze even op. "VVS eist een kwaliteitsvol en democratisch onderwijs door een herfinanciering tot 7% BNP van het onderwijs te vragen; het outputmodel af te wijzen omdat dat sociaal en kwaliteitsbedreigend is, als alternatief een financiering voor te stellen volgens behoeften, met de nadruk op iedereen, diversiteit, en meer middelen voor mensen met specifieke behoeften; geen hogere inschrijvingsgelden voor bissers, trissers, manama's en banana's en meer geld voor onderzoek, maar niet ten koste van onderwijs." Op welk punt gaat LOKO niet akkoord met dit eisenplatform? We zouden het graag eens weten. Want dan pas zou er een reden bestaan om niet aanwezig te zijn of solidariteit te betuigen met de komende acties in Antwerpen en in Gent. In het Veto-artikel van vorige week spreekt men over goochelen met miljoenen: het voorstel van de associatie Leuven, de eenmalige financiële injectie die VDB belooft voor het hoger onderwijs in ademnood. Inderdaad, er worden miljoenen beloofd. Maar wat hebben we nodig, miljoenen of miljarden? De nationale herfinanciering van het onderwijs tot 7% van het BBP is broodnodig om een nieuwe democratiseringsgolf te kunnen realiseren, om het onderwijs toegankelijker te maken voor nog meer mensen, zonder dat de kwaliteit daaronder moet leiden. Een verhoging tot 7% betekent een verhoging van het onderwijsbudget met 6 miljard euro per jaar. Die paar miljoentjes zijn dus peanuts in vergelijking met de werkelijke noden. Een nationale herfinanciering is nodig. En mogelijk, zeker in een rijk land als België.

Pieter-Jan Caes, in naam van COMAC

crea-langues

since 1984

4 - 14 september 2006: **ACTIEF FRANS LEREN**
in de Provence, Grand Canyon en Côte d'Azur
Voor 18-25 jarigen

's ochtends: 3 lesuren communicatief Frans: kleine lesgroepjes, volgens niveau
's middags: een "cocktail" van sportieve, culturele en artistieke activiteiten.
Comfortabel verblijf, zuiderse keuken.
Georganiseerd vervoer per TGV.

Un bain de français, succès garanti!

info & brochure: www.crealangues.com, info@crealangues.com
contact in België: Héléne Pattyn 051/31 97 42

(advertentie)

TE HUUR

Prachtig ingericht **studentenkot** te huur van 15 mei tot 15 september, p.o.t.k.

Vanaf dan terug verhuurbaar door makelaar.

Ligging: Arendstraat 3 (t.o.v. bibliotheek Ladeuzeplein), Leuven
Bij interesse, tel. 014/61 59 81, GSM 0474/25 78 85

(advertentie)

KrisKras
vzw

REIZEN VOOR JONGEREN
VAN 18 TOT 30 JAAR

SURF NU NAAR **WWW.KRISKRAS.BE**
EN ONTDEK ONZE NIEUWE REIZEN, WEEKENDS EN DAGUITSTAPPEN

NEDERLANDSE ECONOOM LAAT ZIJN LICHT SCHIJNEN OP ONDERWIJS

"Onderwijs zou een feest kunnen zijn!"

Uit meerdere hoeken gaan stemmen op die de huidige structuur van het Europese onderwijs hekelen, en een radicale modernisering propageren. Ook bij onze Noorderburen is dat het geval. Daar doen de ideeën van de econoom en voormalig journalist Frank Kalshoven de ronde.

Simon Horsten

Onder de titel "De uitgavenexplosie in het onderwijs" neemt Frank Kalshoven in een columnreeks in *Vrij Nederland* het onderwijsbeleid van de Nederlandse overheid op de korrel en formuleert hij drastische oplossingen in economische termen. De onderwijsinstellingen zijn volgens hem blijven steken in de structuur van een negentiende-eeuwse fabriek, waar "alle betrokkenen samen op de centrale productieplek" zitten. De bel ('fabrieksklok') regeert over het productieproces, dat zelf dan nog elk jaar ei zo na identiek wordt herhaald. Bovendien, zo betoogt de econoom, is het ex cathedra-lesgeven een erg verouderde vorm van doceren, terwijl er zo veel middelen zijn die onderwijs niet enkel kunnen verlichten en verluchten zoals nu reeds gebeurt, maar vooral ook aan de basis kunnen liggen van een geheel nieuwe wijze van educatie. Kalshoven heeft het natuurlijk over informatie- en communicatietechnologie (ICT)

FABRIEK

De Nederlander neemt de middelbare scholen als voorbeeld. De huidige productie (lees: onderwijs) aldaar houdt helemaal geen rekening met de noden en de levenswijze van de eenentwintigste-eeuwse leerling, die sterk technologisch gericht is. Kalshoven: "Onderwijs moet aanspreken, aantrekkelijk wezen. Onderwijs zou een feest moeten zijn! Op die manier kweek je geen schoolmoë kinderen, en zal de kwaliteit van het onderwijs er merkbaar op vooruit gaan." Want daar is het 'm natuurlijk om te doen: het

verbeteren van de onderwijskwaliteit. En zoals het een econoom betaamt, heiligt het doel voor Kalshoven de middelen. Hij pleit dan ook voor een radicale ommekeer, hoewel hij zelf zegt dat zijn ideeën er wel revolutionair uitzien, maar eigenlijk niet meer zijn dan een logische economische redenering.

Het begint bij een eenvoudige economische vaststelling: de kosten voor onderwijs zijn de laatste jaren niet enkel in absolute cijfers gestegen, maar ook per kind. En toch is het onderwijs niet efficiënter geworden. Er zijn dus meer middelen nodig om de kwaliteit - en Kalshoven zegt met die term nog voorzichtig te zijn te stabiliseren. In economische kringen

"De klas is een arena"

heet dat 'de uitdrukking van een sector in moeilijkheden'. Een bedrijfsleider zou twee oplossingen zien: het verplaatsen van de productie naar het buitenland en het wijzigen van het productieproces. Dat eerste is in deze uiteraard geen optie, maar het productieproces kan volgens Kalshoven wel degelijk aan de noden van de tijd worden aangepast.

Het hoofddoel moet zijn het arbeidsintensieve karakter van het huidige systeem, een erfenis van de reeds aangehaalde negentiende-eeuwse fabrieksmentaliteit, te vervangen door een kapitaalcrachtig en flexibeler model. "Van arbeid naar kapitaal." Een voorbeeld is het digitaliseren van het toetsysteem, door middel van een nationale database van vragen en een software die de leraar in staat stelt de vragen te selecteren en zelf toetsen afneemt en verbetert. Wie Kalshovens ideeën met een sceptische bril leest, werpt natuurlijk meteen op dat zulks een manier van ondervragen

alle creativiteit fnuikt. Daar trekt de Nederlandse econoom zich niets van aan, hij gaat zelfs verder met het voorstel ook de lesprogramma's te automatiseren. Een multimediapakket, met als belangrijkste pijler een website met een op band gelegde les, gekoppeld aan (al naargelang de materie) woordenlijsten, oefenstof, etc. "Daarbij is ondenkbaar dat dergelijke sites docenten geheel overbodig maken," voegt Kalshoven eraan toe. "De docent is nodig voor het inspireren en motiveren van leerlingen, om moeilijke vragen te beantwoorden en om te discussiëren over de leerstof."

ARENA

Die nieuwe manier van lesgeven dient echter gekoppeld te worden aan een nieuwe manier van organiseren. We moeten gaan van de negentiende-eeuwse fabriek naar een 'kennisintensieve dienstverlening'. Flexibiliteit en een moderne tijdslogica zijn de sleutelwoorden. Want, vraagt Kalshoven zich af, waarom zijn er zomervakanties? Om te helpen bij het hooien en het oogsten. Maar is dat vandaag de dag nog nodig? Natuurlijk niet. Ergo: weg met die vakanties, weg met die strikte tijdsverdeling: scholen moeten onder hun nieuwe vorm altijd werkzaam zijn.

De grote vraag die zich stelt bij het bekijken van deze strikt economische voorstellen, is natuurlijk waar de sociale functie van scholen en klasgroepen naartoe gaat. De econoom Kalshoven is echter voorstander van de groepjes die zich op natuurlijke wijze zullen vormen in het nieuwe en vooralsnog hypothetische onderwijssysteem. Hij spreekt zich dus uit voor homogene groepjes. Huidige klassen zijn namelijk "geen veilige plek". "De klas is een arena, met gevechten tussen groepjes die er niet voor hebben gekozen bij elkaar te zitten."

Het blijft gissen of we zo niet langzaam zullen afzakken naar een Amerikaanse maatschappij, waar diversiteit enkel in statistieken wordt aangetoond, en nooit op straat. Of in de klas.

K.U.LEUVEN SYMPOSIUM OVER TIEN MAANDEN OUDE SUPERCOMPUTER

Rekenbeest krijgt uitstekend rapport

Afgelopen vrijdag stelde Ludit de resultaten van hun nieuwste aanwinst voor: de supercomputer VIC. Tien maanden na de ingebruikname zijn de resultaten overwegend positief. Alsmar meer onderzoekers vinden de weg naar het werkpaard van Ludit en hun nieuwe oogappel presteert volgens de verwachtingen. Op termijn ambieert men zelfs een verdubbeling van diens rekenkracht.

Tom Van Bresseghem

Menselijke inventiviteit mag dan geen grenzen kennen, die van ons rekenvermogen zijn erg beperkt. Als bij wonder is de mens steeds creatief genoeg geweest om zijn eigen tekortkomingen te omzeilen. Computers kunnen de dag van vandaag zo goed als geen intelligentie aan de dag leggen. Als het echter om brute rekenkracht gaat, wordt de mens door zijn eigen creatie overtroefd. In mei 2005 investeerde de K.U.Leuven in een nieuwe supercomputer. Een pareltje aan de kroon van het Leuvense Rekencentrum en onmisbaar hulpmiddel voor de talrijke onderzoeksgroepen aan onze Alma Mater.

VERPULVEREN

De High Performance Computing stuurgroep (HPC) wil het gebruik van dit staaltje verbluffende techniek promoten en ook aan minder technisch geschoolde onderzoekers de kans geven om de computer te gebruiken. Afgelopen maanden steeg het aantal gebruikers gestaag. Vooral exacte Wetenschappers maken gebruik van deze faciliteiten maar ook humane en biomedische geschoolde academici vinden alsmar beter hun weg naar de kracht van VIC. Ook voor die twee laatste is VIC een dankbaar hulpmiddel. Dankzij de supercomputer rollen de resultaten van statistische analyses net dat ietsje sneller uit de pc. Berekeningen die op een gewone pc dagen in beslag nemen, kunnen nu met behulp van VIC in enkele seconden berekend worden.

Wordt hier getoverd? Helemaal niet. Achter dat simpele drieletterwoord gaat heel wat state of the art-technologie schuil. VIC bestaat uit honderd zevenenzeventig nodes die minstens over één, vaak over meerdere dualcore AMD processoren beschikken. Sommige van die eenheden hebben tot tweeëndertig gigabyte werkgeheugen aan boord en verpulveren de prestaties die jouw computer thuis levert. Mochten de nodes simultaan voor jouw rekentaak gebruikt

worden dan staat er 500 gigabyte geheugen ter jouw beschikking.

TOEKOMST

Maar hoe ziet de HPC stuurgroep de toekomst? Professor Poedts die vrijdag het woord nam, zag die optimistisch tegemoet. De huidige capaciteit van VIC wordt op dit moment al voor honderd percent aangewend en eens de problemen met koeling opgelost zijn dan zal de performantie worden opgedreven. Een verdubbeling van de capaciteit is niet uitgesloten.

Wim Obbels van Ludit is verantwoordelijk voor het symposium dat afgelopen vrijdag plaatsvond en is niet wars van een superlatief als het over VIC gaat.

Wim Obbels: «De oude supercomputer, die geïnstalleerd werd in de helft van de jaren negentig, was behoorlijk verouderd. Nadat hij in 2000 nog eens werd opgefrist, was hij dringend aan vervanging toe. Hij was nog gebaseerd op een klassieke architectuur terwijl nu een heel andere technologie gebruikt wordt. Indertijd werd heel specifieke hardware gebruikt om de enorm hoge prestaties, die ervan verwacht werden, te leveren. Men is ondertussen van deze manier afgestapt en heeft nieuwe technologieën ontwikkeld. Zo worden de dag van vandaag een groot aantal gewone processoren met elkaar verbonden via snelle netwerkverbindingen. Een verdeel en heers-strategie als het ware. Ze kunnen samen nog betere prestaties neerzetten dan vroeger en tegen een lagere prijs omdat hier standaardprocessors gebruikt worden.»

Veto: Staan al de nodes op een enkele plaats gecentraliseerd?

Obbels: «Inderdaad, die staan hier in vijf racks naast elkaar. Gebruikers kunnen van om het even welke gewone computer

verbinding maken met de supercomputer, erop werken of opdrachten laten draaien. Dat gaat zelfs helemaal grafisch bijna alsof je op je eigen pc aan het werken bent.»

STATE OF THE ART

Veto: Is zo een computer niet al verouderd op het moment dat hij aangekocht wordt?

Obbels: «Dat is net zoals bij de aankoop van een personal computer dat het geval is. Maar we hebben een bepaald budget ter onze beschikking waarvan we slechts een deel besteed hebben bij de aankoop van de huidige configuratie. Wat we niet spendeerden, zal gebruikt worden om in de toekomst uit te breiden en het systeem up-to-date te houden. We hopen hem incrementeel uit te breiden en geleidelijk aan de oudste stukken af te schrijven. Maar die nodes zullen minimaal drie jaar meegaan en misschien zelfs wat langer. Het is onmogelijk om gedurende drie jaar state of the art te zijn.»

Veto: Is zo'n supercomputer niet steeds een kwestie van prestige?

Obbels: «Dat is zeker zo. In Antwerpen hebben ze ongeveer tegelijkertijd een even krachtige aangekocht. We staan nu net niet binnen de top 500 van de krachtigste computers van de wereld.»

"Het is een kwestie van prestige"

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

LOKO richt diversiteitsklankborden op

“NIET STIGMATISEREN, WEL BEWUST BELEID VOEREN”

Na de K.U.Leuven hebben ook de Leuvense studenten hun licht laten schijnen over diversiteit aan de universiteit. Vooral allochtonen, studenten met een functiebeperking en de genderproblematiek komen aan bod. “We willen er vooral voor zorgen dat we de verschillende doelgroepen niet stigmatiseren,” zegt Julie Tobbac van LOKO (Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie).

Bram Delen

“Bovendien zijn we de eerste studentenraad in Vlaanderen die een visie formuleert over de problematiek,” voegt ze er trots aan toe. Het eerste wat opvalt, is dat de Leuvense studenten er duidelijk voor kozen om een selectie te maken uit de lange lijst doelgroepen die de universiteit had opgesteld. Waarom focussen de studenten enkel op allochtonen, mensen met een functiebeperking en genderproblemen? “De andere doelgroepen, zoals bijvoorbeeld de minder goede student, worden al erg goed opgevolgd door de Raad voor Studentenvoorzieningen,”

verklaart Julie. “Hun problemen werden al veel vroeger in kaart gebracht en voor hen zijn er al gerichte acties ondernomen. Voor de nieuwe doelgroepen nog niet.”

De vraag rijst in welke mate LOKO meestapt in het diversiteitsplan van de K.U.Leuven (zie ook *Veto 18*) en in welke mate ze er zelf een visie op ontwikkeld heeft. “We hebben wel degelijk een eigen visie,” legt Julie uit “en dat is erg belangrijk. Het is nu vaak zo dat de universiteit enkel bereikt wordt door de mondige student, terwijl er binnen de doelgroepen ook veel studenten zijn die niet zo snel op de K.U.Leuven zullen afstappen en zeggen dat er iets mis is. We merken dat studenten onder elkaar lossen discussiëren over gevoelige problemen en LOKO zal daar een meerwaarde proberen bieden via een eigen plan.”

DISCUSSIEFORA

LOKO ziet haar visie op diversiteit concreet in werking via zogenaamde klankborden. Ze worden opgevat als losse discussiefora die samenkomen wanneer dat nuttig blijkt en waarin LOKO in gesprek gaat met de verschillende doelgroepen. “Zo kunnen we

de dagdagelijkse zorgen van de studenten detecteren en daar concreet aan verhelpen. Het zal LOKO ook toelaten - meer dan nu - proactief op te treden. Nu is het nog vaak zo dat we meediscussiëren in de werkgroep diversiteit van de universiteit, maar we over onvoldoende gegevens beschikken,” aldus Julie. “De klankborden moeten dit probleem oplossen.”

INCLUSIEBELEID

Daarnaast wil LOKO ook een inclusief beleid voeren en meer allochtone en gehandicapte studenten in vertegenwoordigende functies betrekken. Ook voor de faculteitskringen is hier een taak weggelegd, klinkt het bij LOKO. Per slot van rekening vormen de kringen de basis van de Leuvense vertegenwoordiging en als daar niets beweegt, komt er ook bij LOKO niets van de grond. “De K.U.Leuven heeft LOKO naar voor geschoven als gesprekspartner wanneer het gaat over studentenzaken. We willen vermijden dat er parallelle kanalen ontstaan.”

LOKO zegt zich goed te kunnen vinden in de plannen van de universiteit, maar is kritisch: “Op de Academische Raad hebben

we gewaarschuwd voor twee mogelijke problemen,” legt Julie uit. “Ten eerste klinken sommige passages in het diversiteitsplan van de K.U.Leuven nogal stigmatiserend. LOKO vindt het belangrijk dat als men een diversiteitsbeleid voert, de mensen niet de indruk krijgen in hokjes gestoken te worden.”

FLEXIBEL

“Ten tweede bevat het plan wel erg veel werkgroepen en raden met allemaal hun eigen functies. Het is nog maar de vraag of ze hun precieze doel zullen bereiken. Onze klankborden zijn daarom bewust erg flexibel gestructureerd en hebben een duidelijk omschreven doel: het detecteren van concrete pijnpunten.”

“Het is maar de vraag of die werkgroepen hun doel zullen bereiken”

SAFIER ORGANISEERT VIERDE EDITIE FESTIVAL “WERELD IN JE STAD”

Studenten voor engagement

Een duurzaam ontwikkelingsfestival, zo omschrijft VZW SAFIER (een studentenorganisatie die zich inzet voor de natuur), zijn jaarlijks festival “Wereld in je stad”. Duurzaam door de doelstelling, festival voor het feest. Op 29 maart kan iedereen met een hart voor de natuur zijn zin om te feesten hier komen botvieren.

Nathalie Lucas

In 2001 start een aantal studenten bio-ingenieur een geëngageerd project, SAFIER, dat zich toespitst op het zoeken naar duurzame oplossingen voor het probleem van milieudegradatie in Kalimantan (Azië). Momenteel is het belangrijkste dat SAFIER bezighoudt in deze streek, een herbebossingsproject, dat het leefmilieu van orang-oetangs tracht te beschermen. De doelstelling van dit ambitieus project is voornamelijk de illegale houtkap waarvan de bevolking hier leeft, tegen te gaan. Met verschillende projecten, waaronder het kweken van vis en verkopen van souvenirs, trachten zij de lokale bevolking te versterken en hen zo een alternatief inkomen te verschaffen.

KOT VOL ENERGIE

De vrijwilligers van SAFIER hebben naast hun projecten in het verre Azië, ook een ‘noordwerking’ in Leuven, die zich bezighoudt met het verwerven van fondsen voor de projecten in het Zuiden. Ook het sensibiliseren van de Leuvense student over de milieuproblematiek maakt deel uit van hun doelstellingen. Het welbekende project ‘een kot vol energie’ behoort tot de verdiensten van SAFIER. Met dit project trachten zij, samen met de studenten, om zoveel mogelijk energie op kot te sparen, door allerlei handige tips en een goed doordacht programma.

Het festival “Wereld in je Stad” heeft in dit kader dus als doel geld in te zamelen voor de lopende projecten. Samen met het Wereldnatuurfonds (WWF) organiseren de vrijwilligers van SAFIER voor vierde maal op rij een festival, vroeger in het stadspark, nu op het Hogeschoolplein. Dit jaar wordt het festival opgeleurd door namen als She is Dancing, JinX, Mec Yek, Kroepoek en de reggae-band Sanstilloh. Je kan er ook terecht voor een les buik- of Boliviaanse dans en Vlaamse Spelen. De opbrengst gaat integraal naar de projecten van SAFIER en WWF.

GORILLAS

Maar het aspect ‘duurzame ontwikkeling’ wordt ook sterk in de verf gezet. “Zowel SAFIER als WWF krijgen op dit festival de gelegenheid hun visie over het concept duurzaamheid toe te lichten en wat uitleg te geven over de verschillende projecten die zij lopen hebben in Noord en Zuid,” legt Antoine, student en vrijwilliger, uit. “WWF heeft onder andere een project lopen dat het uitsterven van gorilla’s tegengaat.” Ook gastorganisaties Groenhart, fair-timber en Unicef krijgen een forum om hun ideeën tentoon te spreiden. Groenhart en fair-timber promoten het duurzaam bosbeheer, Unicef zijn projecten in het Leuvense.

Op deze hopelijk mooie lentedag kunnen de geëngageerde studenten in Leuven deze bio-ingenieurs een hart onder de riem komen steken en genieten van de dans, muziek, randanimatie en intussen hopelijk wat opsteken over het concept duurzaamheid. Al feestend het milieu een handje helpen: een combinatie om ‘u’ tegen te zeggen.

Meer info op www.safier.be

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Gentse studentenvertegenwoordigers verkozen

Afgelopen week vonden in Gent verkiezingen plaats voor de studentenzitjes in Raad van Bestuur en de Sociale Raad van de UGent. Volgens het studentenblad *Schamper* “heeft democratie gezegevierd.” Volgens hetzelfde blad was er maar één grote verrassing te noteren: Sara Fobelets (538 stemmen), lid van het extreme-linkse COMAC. De “drie oud-gedienden” raakten zonder problemen herverkozen: Matthias Laevens (1224), Stijn Baert (1382) en Olivier Pintelon (921). Voor een uitgebreid pittig verslag van de verkiezingen: www.schamper.ugent.be

LOKO neemt standpunt in tegen Wit-Russisch regime

De Leuvense studentenkoepel LOKO protesteert tegen de praktijken van het Wit-Russische regime. Zo werd ook de Wit-Russische studente Tatsiana Khoma gearresteerd op 20 maart, toen ze het Oktoberplein verliet. Tatsiana is lid van de Wit-Russische studentenkoepel BSA. BSA is een paar jaar geleden buiten de wet gesteld door een Wit-Russische rechtbank omdat de kleur van het wapenschild dat aan de deur van zijn kantoor hing afweek van de kleur van het wapenschild opgegeven in het erkenningsdossier van BSA. Tatsiana werd in november door haar rector van haar universiteit gegooid omdat ze zonder toestemming van de universiteit had deelgenomen aan de Board Meeting van Europese studentenkoepel ESIB.

LOKO roept de Wit-Russische regering op Tatsiana en de andere gearresteerden onmiddellijk in vrijheid te stellen en de burgers van Wit-Rusland volwaardig recht te geven op vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging en vergadering, en bovenal vrije en eerlijke verkiezingen.

LOKO zal ook aan de Raad van Bestuur van de K.U.Leuven vragen om zich bij dit eisenpakket aan te sluiten en de K.U.Leuven op te dragen via zijn internationaal beleid bij te dragen tot het verwezenlijken van dit eisenpakket. “Een universiteit die maatschappelijke betrokkenheid hoog in het vaandel draagt, kan zich immers niet afzijdig houden in de strijd tegen de laatste Europese dictatuur.” Klinkt het bij LOKO.

Decaanskandidaten HIW bekend

De termijn van huidige decaan André Van de Putte loopt binnekort af en dus konden de leden van de faculteitsraad -professoren, assistenten en studenten- hun favorieten nomineren. Drie namen kwamen er uit de bus: Rudi Visker, Antoon Vandeveldde en William Desmond. Rudi Visker is gespecialiseerd in continentale wijsbegeerte en is de rijzende ster van het HIW. Hij komt de laatste tijd vaak in de media door zijn onderzoek over de multiculturele samenleving, maar liet weten niet echt geïnteresseerd te zijn in de decaanspost. Antoon Vandeveldde is de bekendste van de drie en een autoriteit in het onderzoek naar de relatie tussen ethiek en economie. William Desmond is gespecialiseerd in de metafysica.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

KOTERIJEN (7)

Infantiele obsessies

Wie dacht dat Winnie the Pooh slechts een knuffelige kindervriend was, heeft het goed mis. Ook deze week bleek weer dat dit beest zijn klauwen in de aankleding van studentenkamers zet. We kunnen van een ware Egyptische plaag spreken. Ons hachelijke karwei voltooiden we dan ook met tegenzin, nadat we onze tranen en angsten weggeslikt hadden.

Elke Desanghere

Het is niet verwonderlijk dat het telkens een studente is die voor de charmes van Winnie bezwijkt. En tot onze grote schrik bleek niet alleen hij een invasie te hebben ingezet in de Leuvense koten. De beer bevond zich namelijk in het gezelschap van de hele Disneybevolking. Boeken over Disney, foto's uit Disneyland, films van Disney, et cetera. Toegegeven, ze zijn schattig, maar *trop* is te veel!

We richtten onze aandacht dan maar op iets anders: een poster van Spongebob Squarepants en een hele dvd-collectie van The Simpsons. Wat heeft deze meid toch met gele beesten? Je zou er spontaan geelzucht van krijgen. En dan te bedenken dat deze tekenfilmfiguren zich vooral richten op kinderen als doelgroep. Wij veronderstelden dat al deze prullaria gewoon een teken zijn dat de eigenares van deze kamer nog niet helemaal volwassen is. De andere optie, dat ze het IQ van een tienjarige heeft, kunnen we hopelijk uitsluiten.

UNDERSTATEMENT

Haar boekenkast suggereerde in elk geval het tegendeel. George Orwell en Alain de Botton lijken ons namelijk niet iets

te hoog gegrepen voor die leeftijdscategorie. Uit de rest van haar lectuur sprong één woord als een duiveltje uit een doosje in onze ogen: architectuur. We namen dan ook aan dat dit haar studierichting is. Maar toen we hierover boek na boek tegenkwamen, moesten we even slikken. Dit is geen 'studie' meer. Zelfs het woord passie is een understatement. We vochten tegen de onweersstaanbare drang onze gsm boven te halen en naar de psychiatrische afdeling van het UZ Gasthuisberg te bellen. Dit arme kind moet tegen zichzelf en haar studierichting beschermd worden. De studente bleek namelijk in staat zich door een oersaai cursus 'marketingcommunicatie' te kunnen worstelen. Hoogstwaarschijnlijk een gevolg van brainwashing. Ook bij het zien van haar bed fronsten we onze wenkbrauwen spontaan. Dit waren zowat de saaiste lakens die we op onze kotentocht al waren tegengekomen: wit met blauwe strepen. Of is het nu blauw met witte strepen? Het was alsof ze haar beddengoed tweedehands bij de plaatselijke gevangenis had gekocht, traliewerk inclusief.

INSECTICIDE

Wat we ook vermeldenswaardige lectuur vonden, waren boeken over het impressionisme, de kunststroming van Van Gogh, Manet en Monet. Niet echt abnormaal, vonden we, louter gezonde interesse die getuigt van enig intellect. Tot we ons in een flits het glas-in-lood-raam herinnerden, ook al waren we gedwongen het eerder abstract dan impressionistisch te klasseren. Maar ramen horen wat ons betreft ook thuis in de categorie 'architectuur'. Blijkbaar heeft het studeren van deze richting kamerverminking door obsessie tot gevolg.

De tijd was gekomen om ons op haar exuberante muziekcollectie te storten. Dit meisje houdt duidelijk op haar eentje de hele muziekindustrie draaiende. We hadden haar cd's graag geteld, maar daarvoor hadden we geen tijd. We namen dan maar genoegen met het lezen van enkele hoesjes. Jacques Brel, Blur, Will Smith, Phil Collins, Nat King Cole. We waren oprecht verbaasd dat we Mozart niet aantreffen. Deze verzameling leek wel het hamsterwerk van een uiterst verwarde geest. Blijkbaar heeft ze alles gekocht wat uiterst behulpzame winkelbediendes zoal aanraden. Over naïviteit gesproken. Toch is ze erin geslaagd een aantal idolen uit deze warboel te vissen: Franz Ferdinand, El Tattoo del Tigre en Das Pop. De posters aan de muren en een LP waren hiervan getuige. Blijkbaar is ons slachtoffer toch tot het vormen van een eigen mening in staat.

(foto Jelle Goossens)

Toen ons werk erop zat en we nog een laatste blik door de kamer wierpen, sprongen we een tiental meter in de lucht. Waarom hadden we dit niet eerder gezien! De kamer was te ordelijk om normaal te zijn. De cursus en het pak koekjes op haar bureau waren schijnbaar nonchalant geschikt, maar erachter schuilde duidelijk wat smetvrees en een dodelijke allergie voor rommel. Waarschijnlijk zal de bewoonster na ons vertrek veel werk gehad hebben om met ontsmettingsmiddel en insecticide haar kamer te desinfecteren.

De waarheid en niets dan de waarheid

We moeten toegeven dat we de bezoekers deze week flink in het oetje hebben genomen. Geen studente architectuur, wel een student Communicatiewetenschappen. Vooral de dinosaurus en de condoomverpakkingen van Discobar Galaxie en stokpaardje Das Pop hadden in de richting van een jongenskamer kunnen wijzen. Om het ons team wat moeilijker te maken werden alle fotos van ons slachtoffer verwijderd en vervangen door foto's van zijn vriendin. Hij heeft inderdaad een grote interesse in architectuur en muziek, maar wie durft er de filosofische waarden van Spongebob en The Simpsons in twijfel trekken?

ZUSTER JEANNE DEVOS OVER MODERNE SLAVEN IN INDIA

"Persoonlijk heb ik die Nobelprijnominatie niet nodig"

Zuster Jeanne Devos is wereldwijd bekend voor haar strijd tegen de uitbuiting van huisbedienden in de Indiase stad Bombay. Met haar *National Domestic Workers Movement* ijvert zij al jaren voor de rechten van uitgebuide Indiase dienstmeisjes en huisslaven. Als erkenning voor haar werk kreeg zij in 2000 een eredoctoraat aan de K.U.Leuven. Vorig jaar werd zij samen met 999 andere vrouwen genomineerd voor de Nobelprijs voor de Vrede.

Arne Saeys

Op initiatief van de werkgroep pastoraal van het ACW te Leuven werd vorige week een gespreksavond met Jeanne Devos georganiseerd. De belangstelling was massaal. Een grote filmzaal in Kinopolis volstond niet om alle gegadigden een zitplaats te bieden. Zuster Jeanne merkte laconiek op: "Ik wist niet dat Leuven zo'n grote pastorale groep had!" Het weerhield de menigte er niet van om vol interesse naar haar verhaal te luisteren. Zuster Jeanne vertelde over haar leven en werk in Bombay, over het samenleven met andere religies om ten slotte in te gaan op wat haar inspireert om te doen wat ze doet. Na haar uiteenzetting beantwoordde ze de vele vragen die vanuit het publiek opborrelden.

Op 26-jarige leeftijd trad Jeanne toe tot de Zusters van de Jacht in Heverlee. Twee jaar later trok ze naar India. Aanvankelijk wou ze daar zieltjes winnen voor het christendom. "Ik ging naar ginder en dacht dat wij de

waarheid in pacht hadden, dat wij de enige ware God vereerden," bekende ze. Het bleek al gauw dat er niet veel zou bekeerd worden. Bekeran wordt in India als een misdrijf beschouwd. Zuster Jeanne beklemtoonde dan ook het belang van samenwerking met mensen uit andere godsdiensten. In India hebben hindoes, islamieten en christenen jarenlang relatief vreedzaam samengeleefd. Twaalf jaar geleden begonnen echter ernstige religieuze conflicten uit te breken. De oorlog in Afghanistan heeft daar zeker geen goed aan gedaan. Zuster Jeanne hekelde president Bush, omdat die verkondigde dat God aan de kant van de Amerikanen staat. Dat heeft volgens haar heel wat kwaad bloed gezet bij de andere geloofsgemeenschappen. Als de Amerikanen God voor zich opeisen, dan is fundamentalisme niet meer veraf.

TSUNAMI

Op haar vijftigste besloot zuster Jeanne om zich te gaan inzetten voor huisbedienden. "Dat leek me toen iets waarmee ik mijn loopbaan rustig zou kunnen afsluiten," meende Jeanne. Ze vergiste zich schromelijk. Achter de gesloten deuren van privé-woningen bleken de gruwelijkste vormen van kinderarbeid plaats te vinden. Zo herinnerde Jeanne zich het kind dat een strijkijzer in het gezicht gekregen had en met een vork vele malen diep in het vel was gestoken. Dat kind had per ongeluk suiker gegeven aan de dame des huizes die haar visgerecht wou inzouten. Volgens Jeanne komt een deel van die agressie voort uit het feit dat India een overbevolkt land is. Door zeer dicht op elkaar te leven ont-

staan er bijna automatisch spanningen. Die spanningen worden afgereageerd op de zwaksten van de groep. Dat zijn dan vaak jonge huisbedienden die volledig afhankelijk zijn van de familie waarvoor ze werken.

"Als president Bush God voor zich opeist, is fundamentalisme niet meer veraf"

Over haar eredoctoraat aan de K.U.Leuven en haar nominatie voor de Nobelprijs stelde zuster Jeanne: "Persoonlijk heb ik dat allemaal niet nodig, maar het prestige ervan komt wel goed van pas als ik druk wil uitoefenen op de Indische regering of op andere instanties." Er is nog veel werk aan de winkel in India. Het land heeft merkwaardig genoeg vele jaren eerder dan de Verenigde Staten de kinderrechten in de grondwet opgenomen. Het enige probleem is dat die rechten niet in de praktijk worden gebracht. Op elke straathoek van Bombay kan je nog steeds een kind kopen als huishulpje. Bovendien verergert de situatie door de toenevende migratie naar de grote steden. De recente tsunamiramp heeft vele dakloos

geworden kinderen naar de stad doen trekken om daar bij families als huishulpje te gaan werken in ruil voor onderdak.

APPLAUS

Niettemin drukte zuster Jeanne haar toevoorders op het hart dat ook Indiërs hun kinderen graag zien. Het beste bewijs daarvan was volgens haar de vader die zijn enige stuk grond verkocht had om op zoek te kunnen gaan naar zijn dochter die ooit verkocht was als huishulpje. "Toen het kind hoorde wat haar vader had gedaan, kreeg zij een waardigheid voor het leven," vertelde Jeanne. Ander goed nieuws uit India is het feit dat mensenrechtenadvocaten steeds meer het pleit winnen. Toen een zwaar mishandeld kind een advocaat voor haar zaak hoorde pleiten, besloot het prompt dat het later ook advocaat wou worden. Op dit ogenblik voltooid zij haar laatste jaar rechten. Na dit verhaal sprong een deel van het publiek spontaan recht om te applaudiseren.

Na de vragen uit het publiek werd de avond afgesloten met een door dwarsfluitmuziek begeleid tekstje ter ere van de Indiase huisslaven. Vervolgens nam zuster Jeanne op Indische wijze afscheid van het publiek. Ze ontstak een vuurtje met wierook waarbij het publiek het vuur met beide handen symbolisch tot zich diende te nemen. De wierook die de ruimte vulde, symboliseerde de allesdoordringende kracht van het geloof. Gelukkig werd de mystiek niet verstoord door het brandalarm van Kinopolis.

BABYLON SPEELT SCHUIN: / (SLASH)

“Ik haat Jan Becauss”

Babylon heeft een naam hoog te houden in het Interfacultair TheaterFestival. Dit jaar is het een snelle, de provocatie niet schuwende doch alles bij elkaar niet al te zware voorstelling die de ambities moet waarmaken: / (slash) — of wat studenten Taal- en Letterkunde eigenlijk een ‘schuine streep’ zouden moeten noemen.

Simon Horsten

Dat de Babyloniërs verbaal sterk uit de hoek kunnen komen, mag geen verbazing wekken. In / (slash) gaat die woordexpressie echter wel erg ver: het stuk wordt gedragen door een onstuitbaar ritme dat zowel in de vlijmscherpe dialogen is terug te vinden als in de energieke afwisseling tussen de scènes. Stevige muziek en dito beeldmontages maken van de woordensoep een coherent geheel, dat de toeschouwer geenszins onberoerd achterlaat — wat die er ook van mogen vinden.

PORNOMENS

De vormelijke aanpak doet denken aan films als *Requiem for a Dream* en *Cidade de Deus*: dezelfde fameuze ‘mozaïekvertelling’ vormt het ruime kader waarin een eindeloze schare topics kan worden aangebracht. / (slash) is inhoudelijk gelukkig verteerbaarder dan de filmische voorbeelden. Verschillende media worden gebruikt om relaties, verwachtingen, mislukkingen en wel meer van die klassieke thema's te belichten en, waarom ook niet, te verlichten: “Gij zijt nog

veel te jong om al mislukt te zijn.”

Het smegma dat de korte en krachtige scènes aan elkaar moet laten plakken, is uiteraard seks. Prima gezien van de acteurs slash auteurs: seks verkoopt inderdaad goed, hoewel niet altijd per se omdat het goedkoop is. Het komt natuurlijk wel in verschillende gedaantes op het podium: soloseks, speed-dating, de goeie ouwe man-tot-man-babbel (“Zeg me na: Ik heb een lekker lijf!”) en dameskransjes die ongegeneerd commentaar leveren op het seksleven van een arme deerne.

Gelukkig blijft het niet enkel bij seks — en wees gerust: dit

is de laatste keer dat je het ‘s’-woord leest in dit artikel. De tekst, die gaandeweg tijdens de repetities werd geschreven en bijgeschaafd door de acteurs zelf, bevat heel wat verwijzingen naar herkenbare, actuele situaties en fenomenen. Een kleine greep uit het aanbod: “Zijt gij ne pornomens?”; “Ik haat de ‘we-gaan-zo-meteen-over-naar-onze-correspondent-in-Irak-maar-eerst-heb-ik-nog-een-kwinkslag-klaarliggen-’ Jan Becauss”; “Met de service doorverbinden van Mobistar, wat kan ik voor u doen?” en bovenal het optreden van Ingeborg, die, zoals bekend, een zéér groot hart heeft.

Alle gekheid op een stokje: op dit niveau van theatermakerij is / (slash) geen kattenpis. De aanpak is gedurfd, het scenario bescheiden brutaal en de vertolkingen lang niet slecht. Ja, de uitwerking kan beter. En ja, de acteurs zijn geen professionele vakmensen. Maar op de keper beschouwd is Babylons toneelstuk een pareltje — of beter: een ruwe diamant. Maar wie naar een voorstelling van het Interfacultair TheaterFestival gaat, ziet schoonheidsfoutjes grif door de vingers.

De première op zondagavond was meteen een klapper. Enkele charmante black-outs niet te na gesproken verliep de voorstelling vlekkeloos. Het publiek reageerde navenant: de bijwijlen gillende toeschouwers pasten netjes in de prikkelende atmosfeer die de acteurs al even enthousiast in het leven riepen. De oudere dames gibberden dan weer lichtjes gegeneerd bij de vele seksbabbels — oeps, nu schrijven we het weer.

/ (slash) is van 28 tot 31 maart te zien in Zaal Ons Huis, telkens om 20u.

“Gij zijt nog veel te jong om al mislukt te zijn”

(foto Jelle Goossens)

SPROOKJE EN TRAGEDIE

Dochterlief 727

Als koning heb je het al niet gemakkelijk. Regeren over een land om de welvaart te behouden is een zware taak. Dan sterft je vrouw, die alles voor je betekende, en slaat de waanzin toe. De enige die je rest in je paleis is een getormenteerde nar. De wanhopige koning zet dan zijn zinnen op zijn dochter als zijn nieuwe bruid. Kortom, *it is not good to be the King*.

Johannes Nissen

De tweede week van het interfacultair festival werd geopend door de kring Historia met het stuk *Dochterlief 727*. De regie is van de hand van Bram Vansteenkiste en coregisseur Matthias Wydaeghe. Het stuk, geschreven door Wouter Claes, handelt over de moeilijke relatie tussen een koning en zijn dochter na de dood van de koningin. De obsessie van de koning neemt de vorm aan van een Griekse tragedie, waar de personages zich moeten plooiën naar hun noodlot. De sprookjesachtige romance tussen de koningsdochter en een lokale visser staat hiermee in schril contrast.

De korte scènes volgen elkaar in een hoog tempo op. Soms komt dit een beetje rommelig over, maar dat is vooral aan de accommodatie van de Verbeekzaal in STUK te wijten. De acteurs moeten het namelijk doen zonder coulissen, wat echter handig werd opgelost door de scènes van elkaar te scheiden door korte pauzes van duisternis.

STADSLEGENDE

Dé geniale vondst in het stuk is de verteller. Hij stelt eerst woordeloos en diep peinzend in een sublieme scène de personages voor aan het publiek door hen te bekleden met hun attributen. Daarna spreekt hij overtuigend het publiek toe en nodigt hij hen uit een blik te werpen op het schouwtoneel

waar een stadslegende tot leven komt. De personages dwalen er als poppetjes rond terwijl ze doen en worden wat ze moeten doen. De verteller duikt nog sporadisch op in het stuk en sluit het af met een laatste overpeinzing. Ook de hofnar spreekt het publiek aan. Dit komt echter minder tot zijn recht dan bij de verteller; de nar breekt immers uit de vertelling over de stadslegende. Terwijl juist de brug die de verteller naar de toehoorders slaat de kracht van het stuk is.

EMOTIE

De verhaallijn steekt vrij duidelijk ineen en gaat gestaag vooruit. Helaas komt de karakterschets van de personages niet altijd even sterk uit de verf. In de interactie tussen de koning en de dochter valt niet echt de wanhoop en radeloosheid méé te voelen die haar uiteindelijk het besluit doen nemen te vluchten. Verder komt het aanbod van de koning aan zijn dochter uit het niets. De humoristische bedoeling hiervan fnuikt ongelukkigwijze de kern van het stuk. De toeschouwer heeft zelfs in het verdere verhaalverloop het raden naar de drijfveren van de koning. Ook de liefdesgeschiedenis tussen de arme visser en de vluchtende prinses blijft nogal onafgewerkt. Andere scènes lopen dan weer wel over van emotie, woede en vreugde, en worden treffend vertolkt. Positief was de interactie met het publiek door het in enkele slimme scènes te betrekken. Er werd bijvoorbeeld bij een feestmaaltijd gul snoep rond gestrooid in de zaal. Ook de afwisseling van zwaar op de hand liggende passages met humoristische tussenspelen was een verademing.

Ondanks enkele onvolkomenheden was *dochterlief 727* een zeer onderhoudend toneelstuk. Maakt het stuk kans op de felbegeerde fluwelen Flosj? Dat zal van de concurrentie afhangen.

POLITIKATONEEL SPEELT ‘VEEL GEBLAAT, WEINIG WOL’

Liefde, haat en intrige

Vorig jaar kaapte Politikatoneel de Fluwelen Flosjen voor beste actrice en voor beste stuk weg. Benieuwd of hen dat dit jaar opnieuw lukt met ‘Veel geblaat, weinig wol’, een bewerking van ‘Much ado about nothing’. In de stoffige parochiezaal *Ons Huis* gaf Politika in elk geval een amusante interpretatie van het bekende stuk van Shakespeare.

Gijs Van Gassen

Voor de gelegenheid speelt het stuk zich niet af in het koninkrijk Aragon, maar in de nv Aragon, een bedrijf dat zich met de verkoop van wol bezighoudt. In een geestig introductiefilmpje stelt CEO Don Pedro zijn bedrijf voor (“de beste wol van verse schapen!”), dat het toneel zal zijn voor het komisch liefdesverhaal vol intriges.

De assistent van Don Pedro, Claudio, wordt tot over zijn oren verliefd op de secretaresse Hero. Daarom besluit Don Pedro een gemaskerd personeelsfeest te organiseren waar hij zich zelf zal voordoen als Claudio, om zo Hero te versieren. Een beetje een potsierlijke en enigszins overbodige intrige, maar het dient dan ook alleen maar als aanloop voor waar het stuk echt rond zal draaien: het huwelijk van Claudio en Hero maar vooral de verhouding tussen Benedick van International Management en Beatrice van het secretariaat.

NACHTWACHTMADAM

Benedick en Beatrice zijn allebei bijzonder scherp van geest en van tong, vooral tegen elkaar. Bovendien zijn ze allebei erg afkerig van het huwelijk. Dat kan de rest van het bedrijf natuurlijk niet aanzien: hier moet en zal een koppel gevormd worden. De ontwikkeling van die verstandhouding blijft de hele voorstelling lang boeien. Terwijl de twee inwendig op mekaar lopen te vloeken, wordt door hun collega's een

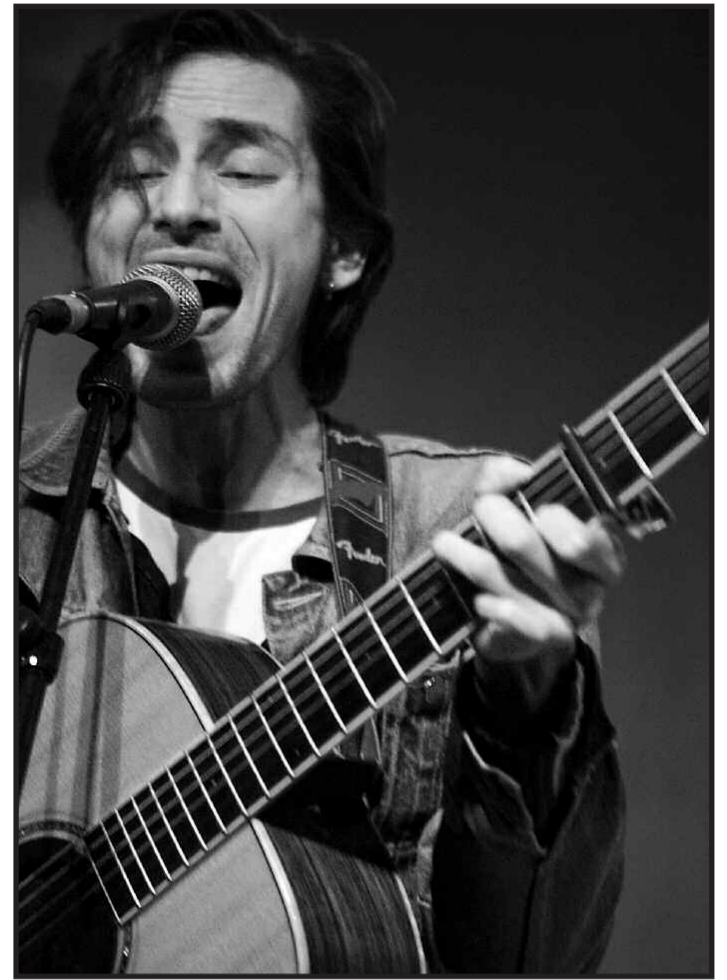
listig plan gesmeed om hen in mekaars armen te drijven.

Het huwelijk van de brave Hero en haar dito Claudio is op zich weinig interessant, maar is een mooie context waarin Benedick en Beatrice met mekaar moeten omgaan. Want het trouwfeest kan zich uiteraard niet zomaar afwickelen. Misleid door de slechte Don Juan laat Claudio zijn bruid staan, nota bene vlak voor het altaar. Op Don Pedro na kiest iedereen partij voor Hero, en zo komen Beatrice en Benedick aan dezelfde kant terecht. Een leuke bijrol krijgen de “nachtwachtmadammen”, die uiteindelijk de boosdoeners bij de kraag vatten, zodat alles toch nog goed kan aflopen.

KRUIPERIG

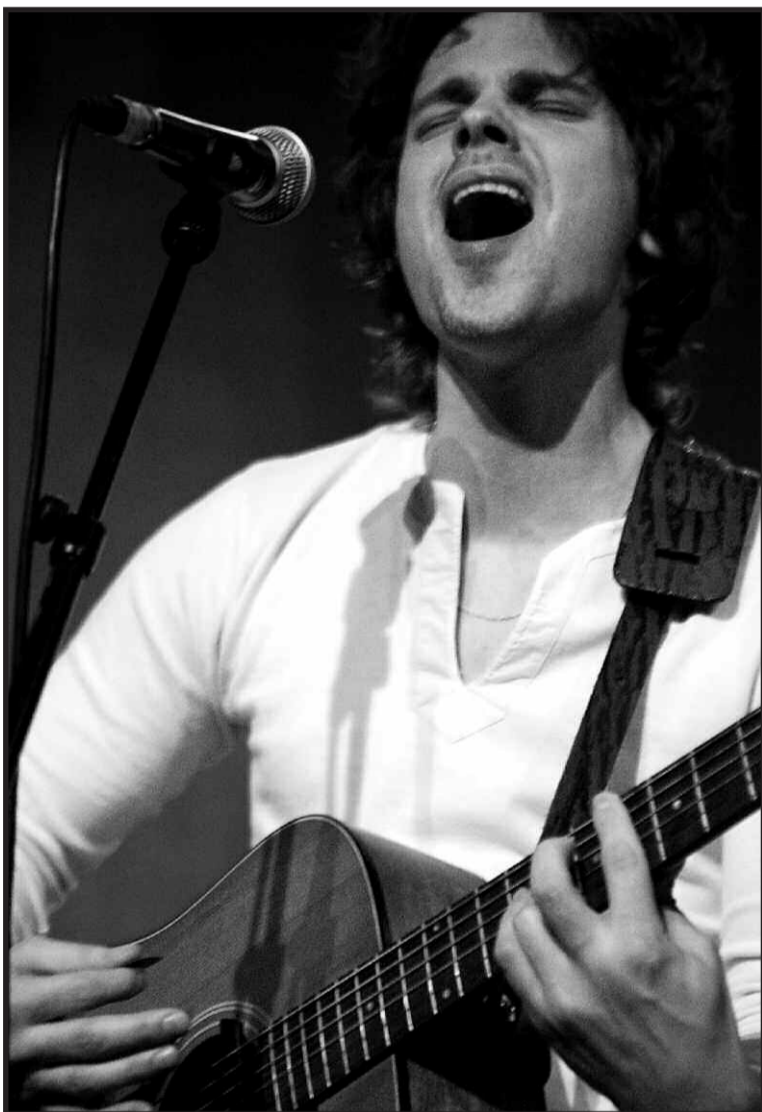
De sympathie voor de ietwat arrogante maar zeer charmante Benedick en de oprechte maar vlijmscherpe Beatrice is meteen aanwezig. Het zijn de personages met het meeste karakter en ze worden prima gestalte gegeven. Hun relatie wordt overtuigend gebracht, misschien nog net iets overtuigender op het moment dat ze mekaar proberen te vernederen dan wanneer ze mekaar kussen. De rest van de personages heeft minder diepgang, maar de vraag is in hoeverre dat nodig zou zijn. Zo worden het vaak typetjes, doch worden ze leuk gespeeld. Van de zelfvoldane, kruiperige Borachio tot de opgewonden Antonia.

Aan een stuk van Shakespeare moet je natuurlijk behoorlijk gaan knoeien eer het helemaal in mekaar stuikt, maar het is zeker niet alleen zijn verdienste dat deze vertolking netjes overleefde. De stukken dans en zang waren een risico, maar hielden netjes stand. Alleen de nv had meer uitgewerkt mogen worden als décor. Af en toe werd Don Pedro nog ‘prins’ genoemd en buiten de maatpakken, telefoons en het msn-gesprek had het hele stuk zich alsnog in een middeleeuws koninkrijk kunnen afspeelen. Ach, detailkritiek. Wij hebben ons in elk geval geen moment verveeld met de nv Aragon.

Vadermoord met Nona Mez en Jasper Steverlinck @ STUK

(foto's Jelle Goossens)

VIJFDE EDITIE VADERMOORD IN HET STUK

Een afrekening met muziek

Vorige week ging in Kunstencentrum STUK een nieuwe reeks Vadermoord van start. Het concept bestaat ondertussen vijf jaar, en dit jaar brengen onder meer Guy Swinnen, Stash en Milow een tribuut aan een band waar ze een bijzondere relatie mee hebben. Vorige week woensdag waren Nona Mez en Jasper Steverlinck aan de beurt.

Nele Van Doninck

"Vadermoord, waar een artiest afrekenet met zijn roots. Of toch tenminste met een artiest waar je vijf à zes nummers van kan spelen." Geert Maris van het Leuvense Nona Mez vat het concept Vadermoord mooi samen tijdens zijn set. Maris koos voor Buffalo Tom, en bracht voor de gelegenheid Karen Verresen mee, die ook meezingt op zijn laatste cd. De combinatie van al deze elementen leverde een

bloedmooi concert op. Hij was nooit nerveuzer dan nu, vertelde Maris, maar daar was weinig van te merken. Zoals het concept voorschrijft, bracht Nona Mez hoofdzakelijk Buffalo Tom-covers, maar er was ook tijd voor een paar uitstapjes zoals een eigen nummer en een prachtige cover van Billy Bragg's 'New England'. Elke vadermoordende artiest krijgt ongeveer drie kwartier ter beschikking, wat eigenlijk veel te kort is. Het was dan ook met spijt in het hart dat we afscheid namen van Nona Mez.

Na een korte pauze was het de beurt aan Jasper Steverlinck, die een ode bracht aan Nina Simone. Hij had een pianist bij, Valentijn, die gezegend met een diploma bluesneger van het Lemmensinstituut voor de nodige soul en blues in de nummers moest zorgen. Steverlinck liet de bekendere Nina Simone-nummers links liggen en koos voor intieme nummers als 'Plain Gold Ring' en 'I Hope It's Going to Rain Today'. Dat laatste

nummer is eigenlijk een nummer van Randy Newman, maar zo "sloeg ik twee vliegen in één klap", aldus Steverlinck. Keuzes maken voor Vadermoord bleek niet zo simpel.

NOOIT MEER

Het publiek smaakte het optreden erg, des te meer door de intieme setting van de Vadermoordconcerten. Het publiek zit dicht bij de artiest en interactie met de artiest is dan bijna vanzelfsprekend, wat soms leidde tot hilarische toestanden. Toen Steverlinck terugkwam voor een bisnummer vroeg hij het publiek wat hij moest spelen. Allerhande suggesties kwamen uit de zaal, waarop Steverlinck steeds "ok" antwoordde; "dat heeft mijn vader me geleerd", lachte hij, "altijd ok zeggen, dat werkt". En het werkte, want uiteindelijk bracht hij vier bisnummers, waaronder een herhaling van 'Who Knows Where the Time Goes', omdat "we dat na van-

daag toch nooit meer spelen." Als toemaatje voor het publiek eindigde hij met een magistraal 'Life on Mars'.

Vadermoord is geen aanrader als je klakkeloze covers wil horen van je favoriete band. Vadermoord is wel een geweldige aanrader wanneer je wil genieten van prachtige nummers, uitgevoerd door steengoede artiesten, die voor één keer hun ziel in andermans nummers leggen. En eigenlijk maakt het helemaal niet uit of je de coverband of gecoverde band al dan niet kent: het geheel is noch het één, noch het ander, maar het is juist de smeltkroes die zorgt voor de magie.

Volgende concerten: op di 28 maart Guy Swinnen aka Neil Young en Stash (solo) aka 16 horsepower (uitverkocht), op do 30 maart Milow aka Oasis en Carol Van Dyk (Bettie Serveert) aka Velvet Underground, en op vrij 31 maart Dead Souls aka Joy Division, allemaal in Kunstencentrum STUK.

“Had je vijf euro, wat zou jij dan doen?”

“Een feestje bouwen en je geld op doen”

Een donderdagavond kan wel eens eenzaam zijn wanneer het maandgeld er is doorgevlogen. Hoe kan je in godsnaam een originele en leuke avond beleven,

wanneer er slechts vijf euro in je zakken zit? Nog specifieker: zonder af te zakken naar de fakbar, de sneak voor drie euro mee te pikken, andermans pin-

ten leeg te drinken of tegen vergoeding beenmerg te geven? Wij zochten alvast vijf waardige alternatieven.

Waar iedere ster even schitteren kan

We kunnen ons nog steeds niet goed herinneren waar of wanneer we juist toestonden, om onze vijf euro in een karaokebar te besteden. Maar voor we er erg in hadden, stonden we met een biljet van vijf in de handen en een kriebel in de keel voor de ingang van de Beethoven. We konden geen kant uit, namen een sprong in het ijlde en betraden het heiligdom van de Leuvense wannabees en idolen-in-spe.

DE SPELREGELS

Bij het openen van de glazen deur, kwam ons een hees gekweel tegemoet. Het stelde ons alvast gerust dat we niet als enige een mal figuur zouden slaan. De — valse — toon was onmiddellijk gezet. We bezochten nooit eerder een karaokebar, maar de spelregels werden ons heel gauw duidelijk. Vooreerst: zingen kost niks, het enige wat je dreigt te verliezen is dat laatste greintje zelfrespect. Drinken, dat wordt dubbel aangerekend. Maar we namen het zekere voor het onzekere en kozen iets stevig om wat moed in te drinken.

Ten tweede: er heerst een strikte hiërarchie. De dj is heer en meester in zijn heiligdom. Een vriendelijk woordje of knipoog kan wonderen doen als je wat sneller aan de beurt wil komen of wat meer vocale ondersteuning kan gebruiken. Op de tweede plaats staan de habitués van de keet. Een bonte bende volksfiguren, *motards* en ruige types die duidelijk een plaatsje aan het sterrenfirmament ambiëren. Maar laten we niet hypocriet zijn, wie van ons heeft nooit zelf stilletjes van een carrière in de showbizz gedroomd? Het zou ons die avond duidelijk worden dat ondanks flutconcepten als *Idool* en *X-Factor*, er nog steeds grote talenten door de mazen van het net glippen. Gelukkig kunnen deze verschoppelingen in de Beethoven terecht. De studenten die wel eens komen opwarmen in de Beethoven, hangen aan het staartje van de rangorde en dat zou ons later op de avond pijnlijk duidelijk worden.

TAINTED LOVE

Ondertussen liep de zaak goed vol. Meisjes in een bonte uitrusting die hun vrijgezellenavond vierden en studenten die vóór een fuifje de stembanden een smeerbeurt gaven. Maar die occasionele bezoekers zijn slechts figuranten, de habitués stelen immers keer op keer de show. Elke prestatie van een vaste klant werd aan de toog stevast met een warm applaus onthaald. Zelfs als die helemaal niet zo zuiver klonk. Toen een van die ruige kerels “Tainted Love” ten berde bracht en er zich onder ons een discussie ontspoon of die man nu aan het zingen was of zijn avondmaal over de microfoon uitkotste, maakten we een cruciale fout. Met de hiërarchie van de Beethoven wordt niet gespot. We werden op een

koor boze blikken onthaald en zouden onze verwoede pogingen ten spijt de rest van de avond van die kant op weinig sympathie moeten rekenen.

JE VEUX DE L'AMOUR

Gelukkig liet de rest van de keet zich niet onbetuigd en steunde ons met luid applaus en buldergelach iedere keer we onszelf ten schande maakten. Het leek lang geleden dat we nog zo hard uit de bol gingen. Momenten van overweldigend plezier ‘We komen, we komen naar jou’, diepe emotie ‘Je veux de l’amour’ en oprechte dankbaarheid ‘Thank You for the Music’ volgden elkaar in ijtempo op. Toen we rond één uur de trap van de Beethoven afsukkelden, waren de meningen verdeeld. De podiumbeesten hadden de avond van hun leven beleefd, de anderen lagen liever een uurtje vroeger in bed. Het verdict laat weinig ruimte voor interpretatie: Naar de Beethoven kom je om te zingen en krijg je de kans om even te schitteren. Wie dat niet van plan is, blijft beter thuis.

Twee maal twee euro veertig cent voor twee kriekskes, daarvoor kan je niet sukkel!

Tien tips voor een geslaagd avondje karaoke

1. Warm voorzichtig op. Samson & Gert stellen geen grote eisen aan uw stembereik.
2. Wees hoffelijk. Lach NIET met de habitués, een applausje maakt goeie vrienden.
3. Als je toch je lach niet kan onderdrukken: zoek brede vrienden.
4. Trakteer de dj en voor je het weet, sta je een hele avond op het podium.
5. Je eigen drank meenemen wordt niet geapprecieerd.
6. Kies enkel liedjes die je ook daadwerkelijk kan meezingen.
7. Zoniet kies een maat die wel kan zingen en lip de liedjes mee.
8. Bij gebrek aan initiatief kan je er een weddenschap tegenaan gooien.
9. Bij gebrek aan weddenschap stevig indrinken op kot.
10. Afsluiten met “Thank You for the Music” is een must.

Spinning met nootjes

We springen op onze fiets en rijden het stadscentrum uit, richting Heverlee. Het is alvast een voorproefje van wat ons nog te wachten staat. De activiteit die deze avond zal vullen, heet *spinning*. We zouden het ook fietsen op muziek kunnen noemen, maar dat werkt zo demystificerend en tegelijkertijd is spinning zoveel meer dan fietsen alleen. Na een kwartiertje komen we aan op de plaats waar we onze calorieën zullen verbranden: het Sportcentrum van de K.U.Leuven. Met de sportkaart van de K.U.Leuven kan je er voor twee euro de ziel uit je lijf fietsen op een aangename manier.

Met onze meest sportieve outfit aan betreden we de spinningzaal. De fietsen staan te wachten, opgesteld in een kring rond de lesgever. Een lesgever — met een lijf om u tegen te zeggen — verwelkomt ons daar. De spinninglessen worden gegeven door regentatstudenten Sport aan de KHLeuven. Van sportkotters is algemeen geweten dat ze er mogen wezen, onze leraar is daar de perfecte illustratie van.

PEULSCHIL

De les vangt aan met een lichte opwarming op muziek. De muziekkeuze hangt af van de sportkotter en is niet altijd even geslaagd. Soms vindt er een heuse Vlaamse avond plaats, soms wordt er stevig gerockt of dreun je mee op house of techno. We beginnen met het lostrappen van de beentjes voorlopig zonder weerstand. Aan de rechterkant van het stuur bevindt zich een weerstand, die je kan aandraaien naar wens. Het ritme van de muziek zal de ganse les bepalen hoe snel we moeten fietsen. Naarmate de les vordert, merken we dat de muziek echt motiveert om je lichaam tot het uiterste te drijven. We rijden bergen op, onder lichte dwang of aan-

moediging draaien we de weerstand steeds meer aan. Soms moeten we rechtstaan op onze trappers, voorover buigen over ons wielrennerstuur of een combinatie van beide. Af en toe zit er een spurtje tussen tijdens het refrein van een lied. Het helpt als je de muziek kent en weet hoe lang het refrein bijvoorbeeld zal duren.

Links en rechts vinden we in de les “echte coureurs” terug, compleet met spannende broek en zeemlap. Maar evengoed zijn er studenten die zoals wij hun conditie de hoogte in willen spinnen of gewoon een fijne avond willen doorbrengen. Entertainment verzekerd trouwens, want de spinningklas geeft uitzicht op de fitnessruimte. Gespierde bonken staan er voor de spiegel gewichten te heffen of poses voor de body-builderscompetitie uit te proberen. Aan het eind van de rit, zijn we de uitputting nabij. Nadat we de vijver, onder de fiets, en de druppels zweet op stuur en zadel vakkundig afgedroogd hebben, kunnen we de douche induiken.

De rit terug naar het centrum lijkt een peulschil. Misschien zit de dalende helling er voor iets tussen. Wij geloven graag dat het aan onze getrainde dij- en bilspieren ligt. Met nog drie euro op zak, grote dorst en massieve calorieverbranding achter de rug trakteren we onszelf op een zelfgemaakte ijsthee of twee in café Carlisse op het Ladeuzeplein. Op weg naar de voorraad gezelschapsspellen grabbelen we een aantal keer stevig in de ton met gratis nootjes. Ja, Djenga. Met apenootjes. Mmmm.

Na het spinnen nog drie euro om op te maken. Twee ijsthees en massa's apenootjes later vertrekken we terug naar huis met een lege portemonnee.

All you can drink

Zowat de helft van de studenten heeft een sportkaart, maar wat doen ze ermee? Gratis gaan zwemmen is alvast een mogelijkheid, al is dat niet meteen het fijnste vooruitzicht voor een donderdagavond. Het nieuwe zwembad aan de Philipssite, dat het oude stedelijk zwembad op het Hogeschoolplein vervangt, trekt ons echter meer aan. Naast het klassieke baantjestrekken kan je voor de totaalprijs van vier euro ook gebruik maken van het 'recreatieve' gedeelte van het zwembad in Sportplaza (of Sportoase, zoals het tegenwoordig ook wordt genoemd).

Alvorens richting Leuvense ring te vertrekken passeer je (overdag) best langs een grootwarenhuis en laad je — samen met je andere boodschappen — voor maximaal één euro wat vloeibare provisie onder de vorm van Aquarius of een andere sportdrink naar

eigen goeddunken in je kar.

Na een halfuurtje van intense inspanning zijn de bubbelbaden een mooi begin. Het is echter onwaarschijnlijk snel dat de deugden van pure relaxatie worden ontmijsd, wanneer een met overwicht sukkelende Leuvenaar ons na een tiental minuten gezelschap komt houden. Hij begint heftig met zijn handen voor zijn gezicht te wapperen met de woorden "van die warmte krijg ik de *vapeurs*". In normale omstandigheden wordt bij dergelijke bevingingen aangeraden het hoofd — in de letterlijke zin — koel te houden. Een frisse cocktail (Margarita is onze favoriet) zou dus niet misplaatst zijn. We genieten van de warmte van de jacuzzi in combinatie met de gedachte aan een mix van Tequila, Triple Sec en limoensap. Toch maken we ons zo snel mogelijk uit de voeten. Ook de bar laten we aan ons (budget) voorbijgaan.

KIND

Tweemaal baantjes trekken op één avond is niet meteen ons idee van een gezellige avond, dus besluiten we de rest van het zwemcomplex te verkennen. Hoewel Sportoase prat gaat op haar subtropisch gedeelte, valt dit in vergelijking met de Océades en Aqualibi's die we gewoon zijn nogal tegen. Toch kunnen we het niet laten ons een weg te banen tussen de schepsels van de papschool richting waterglijbanen. Van voorstekende pubers zijn we ook geen fan, al durven we te hopen dat onze reactie niet meer dan blauwe plekken heeft veroorzaakt. Toch komt ook in ons het kind weer boven en zo glijden we een keer of twaalf pijlsnel de diepte in.

We willen graag de whirlpool, de aqua-

massage of het stoombad eens uitproberen, maar dat past niet in ons opgelegd budget. Gelukkig begint er op dat moment één van de zwemscholen. Wij maken — vanachter het glas en met een brede *smile* op ons gezicht — een les zwangschapszwemmen mee. Onze vriend heeft inmiddels het bubbelbad verlaten en daar blijven we verpozen tot sluitingsuur (22u30). Gezien we in het zwembad liever geen gebruik maakten van het 'all-you-can-drink' arrangement, bleek de aanschaf van een flesje Aquarius een hit. Na een gezonde, avondlijke inspanning is een sportdrink immers geen ongenode gast.

Gebruikte euro's: Voor minder dan één euro een sportdrink. Recreatief zwemmen kost studenten vier euro op een donderdagavond.

Kokkerellen

Iedereen kent wel het gevoel: het eten in Alma is goedkoop, maar niet altijd even smakelijk. Kunnen we het dan zelf beter, zelfs als iedereen zin heeft in zalm met een cognacsausje? Wanneer vijf hongerige zielen hun budget van vijf euro samenleggen misschien wel, al is creatief inkopen doen zeker geen onmisbare gave. Stuur daarom je twee stressbestendigste shoppers op pad richting Minckelerstraat, meer bepaald de Lidl. Een goed recept is een even belangrijke stap in de goede culinaire richting. Soep en chocomousse kan je gemakkelijkshalve voorverpakt aanschaffen. Voor het boodschappenlijstje (ingrediënten en drank) werd 18,83 euro neergeteld. Een klein flesje cognac kan je vanaf 3,99 euro vinden in Vini France op het Ladeuzeplein. Vertrek op tijd, want shoppen bij struikrovers (lees: nachtwinkels) is nefast voor de portemonnee.

Een avondje kokkerellen met vrienden is gemakkelijk samen te vatten in vijf chronologisch te begrijpen kernwoorden: brandwonden, scheldpartijen, alcohol, honger en buikpijn. Spreek voor het gemak af op het kot van iemand die alle keukengerei voor handen heeft. Ook een goed verwarmend vuur is geen overbodige luxe. Wanneer we de prei willen stoven en af en toe voelen of de plaat al verhit is, treedt het eerste pijnpunt — de brandwonden — op. Wees dus voorzichtig, want met de euro's die je bespaart met zelf te koken, kan je zelfs geen tube Flamazine kopen om de wonden te verzorgen. Scheldpartijen en alcohol zijn vaak oorzaak en gevolg van elkaar. Neem geen genoegen met mensen die "twee derde van de bevolking vertegenwoordigen" en met name niets helpen. Hou het overschot van je flesje cognac dus goed in de gaten. Te lage vuren stillen je honger niet, maar erger: zo kan de prei nooit goed stoven. Bovendien bleek de overdaad aan cognac en het ontbreken van Sambal Oelek (die je best — indien voorradig — van thuis meebrengt) in de saus, de smaak nog meer te verprutsen.

Op zich zijn alle smakeloze problemen op te lossen met een scheut flauwe witte wijn van de Lidl. De enige nevenwerking van dit medicijn is de buikpijn die na enkele uren begint op te treden. Probeer tegen die tijd ofwel in je nest te kruipen, ofwel met z'n allen in de zetel te ploffen met een crappy filmpje uit de stadsbibliotheek (zoek een vriend met een bibkaart). Dit past tenslotte in het budget.

Gebruikte euro's: Voor vijf personen kan je met 18,83 euro in de Lidl, 3,99 euro in de Vini France nog met een overjaars filmpje uit de stadsbibliotheek huren.

Het recept voor 5 personen

- Twee stronken prei schoonmaken en in stukjes snijden.
- Wat boter in een braadpan smelten en de prei er bij doen: enkele minuten laten stoven.
- (Inmiddels al wat water opwarmen voor de spirelli - of spiralli uit de Lidl.)
- Twee teentjes look fijnhakken en bij de prei meestoven (indien niemand nog andere verplichtingen heeft).
- Het geheel blussen met een scheut cognac (120 ml).
- Twee flinke soeplepels tomatenconcentraat onder de prei mengen en een minuutje laten doen.
- 400 ml room erbij gieten en goed mengen.
- Een halve koffielepel Sambal Oelek toevoegen en onder de room roeren (maar pas op: dit is een pikant goedje).
- Het geheel een tiental minuten laten pruttelen.
- (Na enkele minuten mag de spiralli in het water.)
- Ondertussen 400g gerookte zalm in stukjes snijden (plakjes van 2 x 4 cm).
- Een soeplepel of twee gehakte verse dille klaarhouden.
- Op het eind van de tien minuten pruttelen de gerookte zalm en de dille onder de saus mengen.
- Bijkruiden met peper en zout
- Spirelli afgieten, afspoelen en terug in een pot steken.
- Spirelli overgieten met de saus en opdienen maar.

De truken van het traktaat

Geen betere manier om je voor minder dan vijf euro een avondje te amuseren dan de Oude Markt af te schuimen. Een contradictio in terminis, denk je, maar nee hoor, wie het op de juiste manier aanpakt, heeft die vijf euro niet eens nodig. Op een avond als deze draait het allemaal om trakaties. En wat is die juiste manier? Ga op stap met twee, maximum drie, bij voorkeur vrouwelijke individuen. Beslis in welk café je wilt vertoeven en plaats je achteloos aan de toog. Keuvel, lach en dans een beetje. Als je geluk hebt, komen er al snel enkele subjecten een praatje maken, want zij keuvelen en lachen ook graag. Lukt dat niet, laat dan één van je vriendinnen naar het toilet gaan. Een dame alleen aan de toog schreeuwt namelijk om aandacht, een roep die door weinig vrijgezelle mannen mis verstaan zal worden. Tegen de tijd dat je vriendin terug is, is het contact al gelegd. Voor je het weet staat er een frisse pint voor je neus, niet in het minst omdat mannen die zo snel contact met de plaatselijke dames leggen, die dames ook wel graag observeren als die een glaasje te veel ophebben. Daarom: laat terloops even vallen dat je volgende drankje een watertje zal zijn, omdat je niet zo goed tegen alcohol kunt. Binnen de tien minuten staat er gegarandeerd weer een pint voor je neus, vergezeld met een niet zo welgemeend excuus: oh sorry, ik was vergeten dat je liever een watertje had. Giechel daarop even, dat kan namelijk nooit kwaad. Ben je die mannen na een tijdje beu of werken ze je danig op de zenuwen? Verzin een smoesje ('we gaan even geld afhalen') en ga naar het volgende café naar keuze.

Het is natuurlijk ook heel belangrijk en hoogst wenselijk dat de persoon die zo vriendelijk is jou van een drankje te voorzien, ook een beetje bij jou in de smaak valt. Daarom een kort overzichtje van enkele cafés op de Oude Markt die samen een brede waaier beslagen en waar bovendien de slaagkansen voor een trakatie erg hoog liggen. Want wij zijn die voor jou gaan testen, of wat

dacht je? Zo kan je zelf beslissen welk publiek jou het meest ligt. Allereerst vallen we binnen in Café Manger, een danscafé met meer dan behoorlijke muziek en vooral een breed publiek. Met de vriendin-naar-toilet-truuk hebben we snel prijs en we amuseren ons er ook nog kostelijk. Met pijn in het hart moeten we er vertrekken, we hebben immers een plicht. Volgende stop is café Ramblaz, met een iets minder breed publiek. Exotisch getint, zeg maar. Een aanrader voor wie van gebronzende mannen en vrouwen houdt. Al zijn daar ook vrijgevege zielen, toch moeten we toegeven dat het hevige temperament van de aanwezigen ons een beetje afschrikt.

Op naar het volgende dan maar, en dat zal café de Rector zijn. Voor de deur staan enkele imposante buitenwippers, maar daardoor laten wij ons niet afschrikken. Binnen stikt het van het volk en barst de bass van de hip-hop beats uit de boxen. Na enkele freestylers te hebben ontweken, hebben we al snel door dat vrouwen hier géén kleren moeten aanhebben om getraakteerd te worden. Leuk voor hen, maar niet aan ons besteed. We maken ons uit de voeten. Laatste teststop: de Bierkelder. Traktaties alom, dat wel, maar toch ook even een waarschuwing: bereid je voor op de meest onoriginale pick-up lines ('ken ik je niet van ergens?'), de banaalste gespreksonderwerpen ('ik kan meer dan vijftientig pinten op') en de meest onzure types ('je moeder zal je al wel gewaarschuwd hebben voor mensen zoals ik'). Hoewel de ambiance er niet te stuiten is, eindigen we snel weer waar we begonnen waren; in café Manger, met inderdaad, onze fijne gesprekspartners van voorheen. "De rij aan de geldautomaat moet wel lang geweest zijn," mijmert er één. "Ja inderdaad, dat was ze," antwoorden we.

Gebruikte euro's: twee keer één euro en dertig cent, in café Manger en in café de Rector. Een totaal van twee euro en zestig cent. Missie geslaagd, denken wij zo.

Colofon

Robin Broos, Ilse De Witte, Nele Tintel, Tom Van Brussegem

Foto's: Jelle Goossens

Met dank aan: Kristien Geurts, Simon Horsten, Nele Van Doninck & Kelly.

BOOMPJE (7): PROFESSOR GHESQUIÈRE

Genieten van pedagogenpop

Filmfirmament

The King

The King gaat over Elvis. Vooraleer de Elvisfans onder jullie naar de bioscoop hollen om hun idool te zien aftakelen: de film draait niet om The King of rock-'n-roll, maar om de onbekende Elvis, zoon van een hoertje en een afgeborstelde pastor uit het zuiden van de Verenigde Staten.

Simon Horsten

Elvis is net bevrijd van drie jaar bij de marine, en gaat het leven geheel alleen tegemoet. We volgen hem in stilte en in een gloednieuwe zesdehandse wagen naar een grote moderne kerk in het dorpje Corpus Christi. De hoeder der christelijke zieltjes gaat uiteraard gekleed in kostuum, en begroet zijn schaapjes Oprah-gewijs: "Let us give an applaus to God for another beautiful Sunday morning!" Nu blijkt echter dat deze pastoor David Sandow (een fenomenale vertolking van William Hurt, de kloeke vent uit *The Village* en momenteel nog steeds in de zalen met *Syriana*) niet enkel een hoofdrol speelt in de film, maar ook een niet onbelangrijke hoofdrol heeft gespeeld in het leven van de eenentwintigjarige Elvis.

Die heeft trouwens een oogje laten vallen op de dochter van David Sandow, Malerie, maar daar is Malerie's broer Paul niet erg opgetogen mee. Nu is Paul wel met meer niet opgetogen: als laatstejaars probeert hij op zijn collega een nieuw vak in te voeren, dat 'de waarheid' moet verkondigen. Weg met Darwin, leve intelligent design! Creationisme is in navolging van de recente verwickelingen in onderwijskundig Amerika dus ook in de filmwereld binnengedrongen.

Het verdere verloop van de film wordt gekleurd door enkele zeer spectaculaire gebeurtenissen, die evenwel op dezelfde no-nonsense manier in beeld worden gebracht als de huiselijke tafereel ten huize van de familie Sandow. *The King* is dan ook zeer terecht ontdaan van alle franjes, behalve ééntje: harpmuziek. Nu hebben we niets tegen een harpe op tijd en stond, maar hoe regisseur James Marsh misbruik maakt van het muzikale hoofdthema op die verdomde harp, daarvan zou zelfs een gemiddelde meikever in *overdrive* gaan. Het blijft verbazen hoe een uitgemolken muziekje een hele film naar de filistijnen kan helpen. Enkel het openingslied van Dolly Parton konden we smaken.

Hoe dan ook, het verhaal van *The King* intrigeert, en de vertolkingen zijn werkelijk on-aards goed. Zowel Hurt als de jonge Gael García Bernal (Elvis), die je ongetwijfeld nog kent van pareltjes als *Y tu mamá también*, *Amores Perros*, *La Mala Educación* en *The Motorcycle Diaries*, tillen de film naar een hoger niveau. Ook de tweederangsrollen zijn om duimen en vingers van bij af te likken. Maar de kracht van *The King* is met voorsprong de registratie van gebeurtenissen en non-events zonder commentaar: je weet niet wat je hebt aan Elvis, je blijft twijfelend en dubbend in de bioscoopsofa zitten. Marsh bewijst met deze film dat psychologie niet expliciet moet worden uitgewerkt om een protagonist te kunnen zijn. Waarvoor dank.

Steekkaart

Regie: James Marsh

Cast: Gael García Bernal, William Hurt, Pell James, Paul Dano, Laura Harring

Duur: 105'

Release: 05-04-2006

Kort: Knapperige plotwendingen op een bedje van visuele en psychologische *haute cuisine*, met een verbrand sausje kutharp erover.

studio
L E U V E N

Dat het universitaire personeel naast hun academische verplichtingen ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Pol Ghesquière, gewoon hoogleraar aan het Centrum voor Orthopedagogiek.

Robin Broos

Pol Ghesquière: «Ik heb het de laatste tijd zo druk dat boeken en films er als eerste tussenin schieten. Daarom ga ik voor een plaat gaan. Ik heb een heel uitgebreide muzieksmaak, al heb ik een voorkeur voor klassieke muziek. Beethoven is één van mijn favoriete componisten, al kan ik evenzeer genieten van de muziek waar mijn pubers thuis mee bezig zijn. De plaat die mij de laatste tijd echter het meest gecharmeerd heeft, is de cd *Kannibaal* van Yevgueni. Door toevallige omstandigheden ben ik daarop gestoten. Ik kreeg de cd cadeau bij het afscheid van één van mijn medewerkers. Dat was meteen symbolisch, want de zanger van Yevgueni — Klaas Delrue — is één van onze afgestudeerden. "Misschien kan je ook eens van pedagogenpop genieten," kreeg ik te horen.»

«De plaat ligt bij mij thuis regelmatig op. In de eerste plaats vind ik dat de muziek goed in de oren klinkt. Het is een muziek-

stijl die ik enorm graag hoor. Ten tweede ben ik gewonnen voor de boodschappen die in de teksten werden gelegd. Het toffe is dat dat steeds in korte zinnen, op een speelse, humoristische manier gebeurt. Het blijft een pedagoog blijkbaar (*lacht*).»

«Eén van de liedjes — *Oud en versleten* — gaat over euthanasie. Er zitten speelse zinswendingen in zoals: "ik ben geboren zonder

luier en zo wil ik ook graag dood" en "geef me dan alsjeblieft een spuitje of een duwtje door het raam, ik schrijf vooraf wel een briefje dat het per ongeluk is gegaan." Ik vind dat tof gezegd.»

REPEAT

«Het nummer *Mama ik wil papa* heeft me als pedagoog beroerd. Ze geven daarin een humoristische beschrijving van kinderen met hardwerkende ouders. De papa is nooit thuis en de mama zegt "papa kan niet thuis zijn, want we moeten een auto kunnen kopen om u naar school te brengen". Het kind geeft dan telkens de repliek van nood naar persoonlijke aandacht.»

«Je bent hier als prof dagelijks met studenten bezig en je hebt vooral een inhoudelijk contact met studenten. Het is dan plezant om te zien dat een deel van onze studenten naast het feit dat ze student zijn, naast hun vakgebied een ander leven hebben. Dat ze kunnen uitmunten in iets anders zoals muziek of sport. Ik volg dat graag op. Hetzelfde heb ik met Kim Gevaert die ook enkele vakken bij mij heeft gevolgd.»

«Ik ben een muziekbeluisteraar. Wanneer ik iets goed vind, kan ik het tien keer in repeat blijven beluisteren.

Als Yevgueni een nieuwe cd uitbrengt, zal ik die waarschijnlijk kopen, omdat ik het graag hoor, maar ook om een oud-student wat op te volgen.»

Kannibaal van Yevgueni verscheen in januari 2005 bij EMI. Meer info www.yevgueni.com.

HUGO BREMS SCHRIJFT AAN LITERATUURGESCHIEDENIS

"Het hondje van Brusselmans"

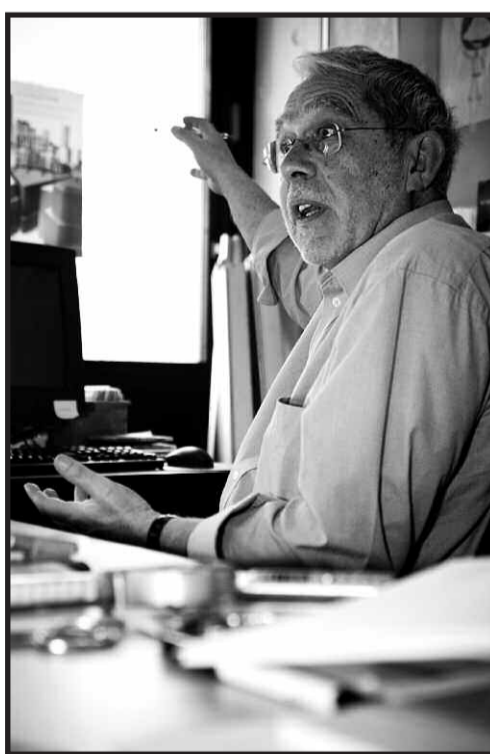
De Taalunie maakte in 1997 geld vrij voor een nieuwe literatuurgeschiedenis in zeven delen. Sinds februari zijn deel één en deel zeven klaar. Deel zeven gaat over de periode 1945 tot 2005 en werd geschreven door professor Hugo Brems. Het boek heet *Altijd weer vogels die nesten beginnen*. Professor Brems gaf wat uitleg bij deze nieuwe literatuurgeschiedenis.

Kristien Geurts en Jozefien Van Beek

Veto: In een lezing van het colloquium *Achter de Verhalen* zei u dat u het moeilijk vond om in uw boek niet aan cultuurkritiek te doen. Welke kritiek had u dan willen geven? Welke nefaste gevolgen kunnen de media hebben op literaire kritiek?

Hugo Brems: «Sinds de jaren '70 wordt de literatuur beïnvloed door de media en de commercialisering van het literaire bedrijf. Het gevolg is dat alles toegespitst wordt op enkele goed verkopende, vlot leesbare boeken. Er is bijvoorbeeld een nieuw boek van Brusselmans verschenen en je kan geen krant meer open slaan of er staat een interview met Brusselmans in. Alsof er niemand anders bestaat. De literatuur die bij een breed publiek zichtbaar wordt, is maar een heel klein segment uit de literatuur. Voor Vlaanderen zijn dat Herman Brusselmans, Tom Lanoye, Peter Verhelst en Kristien Hemmerrechts. Af en toe komt daar iemand bij zoals Dimitri Verhulst, die nu eventjes in de aandacht staat.»

«Ook de literaire kritiek gaat zich steeds meer op die mensen toespitsen. De manier waarop er kritiek geschreven wordt, gaat ook bij de eisen van de media aan-

(foto Jelle Goossens)

sluiten. Je ziet bijvoorbeeld dat in kranten en weekbladen uitgebreide recensies in de minderheid zijn ten voordele van interviews of artikels die met human interest te maken hebben. Veel van die interviews gaan over zaken die niets met literatuur te maken hebben. Het gaat bijvoorbeeld over het hondje van Brusselmans. Verhelst is een speciaal geval, omdat hij moeilijke boeken schrijft en toch een soort gehypte mediafiguur is geworden. Hoe dat komt, weet ik niet. Het begon toen hij in 2000 de Gouden Uil en de Inkaap won voor *Tongkat*. Ik heb hem gezien na de uitreiking. Hij was totaal

overdonderd. Hij zei dat hij werd toegejuicht alsof hij een rockster was. Op dat moment is plots zijn hele moeilijke, rare literatuur iets mediatieks geworden.»

ALLOCHTONEN

Veto: Hoe komt het dat auteurs uit voormalig Nederlands-Indië, Suriname en de Antillen zijn opgenomen in de literatuurgeschiedenis, terwijl ze in de lessen literatuur aan de universiteit niet aan bod komen?

Brems: «Het zijn allemaal ex-koloniale gebieden van Nederland. In Nederlandse universiteiten komt die literatuur wel aan bod omdat ze binnen de Nederlandse cultuur functioneert. Hier niet. In Vlaanderen is er nauwelijks iemand die zulke boeken leest. Toen ik aan mijn boek begon, was het voor mij ook een volstrekt onbekend gebied.

In Vlaanderen hebben we geen koloniale literatuur. Er bestaat wel een beperkt aantal boeken van blanken die in Congo geweest zijn en erover geschreven hebben, zoals Jef Geeraerts. Zwart uit Congo schrijven Franstalige literatuur. In Vlaanderen zijn er ook geen allochtone schrijvers. In Nederland heb je een heleboel, zoals Hafid Bouazza. In Vlaanderen zijn er veel minder allochtonen dan in Nederland en van diegenen die er in België zijn, is de grote meerderheid Franstalig. Er zijn in Vlaanderen binnen de allochtone gemeenschap geen sterke culturele organisaties. In Nederland is dat wel het geval en gaan uitgeverijen ook actief op zoek naar talent van allochtone schrijvers.»

Altijd weer vogels die nesten beginnen is verschenen bij uitgeverij Bert Bakker.

ELLROY STELT DEBUUT *SUN CIRCUS* VOOR

“We vertellen geen sprookjes”

Het is even wachten voor we de zanger van Ellroy op de zetel krijgen. In tussentijd zijn we getuige van hun repetitie. Echt bekend zijn ze nog niet, de jongens van Ellroy. Maar als ze bij het grote publiek bekend worden, zullen ze met hun bijzonder sfeervolle en originele muziek vast nog veel succes oogsten. We geven Wim Janssens het woord.

Kristien Geurts

Veto: Hoge verwachtingen van dit optreden?

Wim Janssens: «Absoluut, we hebben door de jaren al vaak in Leuven opgetreden. We zijn dan ook allemaal van hier.»

Veto: Leuven lijkt ons een dankbare plaats om te beginnen.

Janssens: «Inderdaad. Je hebt hier een stuk of zes cafés waar je sowieso kan gaan spelen. Maar ik kijk er naar uit om over het hele land te gaan optreden, want de mentaliteit van het publiek verschilt van plaatst tot plaats. Ik merk dat bijvoorbeeld als we naar West-Vlaanderen of naar Luik of Limburg gaan. De sfeer is overal verschillend.»

Veto: Jullie treden twee mei ook op in het voorprogramma van José Gonzalez. Hoe zijn jullie met hem in contact gekomen?

Janssens: «Daar hebben de mensen van Het Depot voor gezorgd, zij hebben ons gevraagd om zijn voorprogramma te verzorgen. Dat zal een akoestische versie van Ellroy zijn. Want het leek ons niet verstandig om hem daar vol geweld vooraf te gaan. Het contrast zou een beetje te groot zijn. Ik zou ook graag met gelijke wapens strijden, om het zo te zeggen.»

Veto: Jullie zijn in 2000 begonnen met Ellroy. Hoe is de groep ontstaan?

Wim: «Ik was in mijn eentje begonnen, en dan heb ik de drummer opgebeld, Gaetan Vandewoude, die nu gitaar speelt en zijn we samen begonnen te werken. Daar is dan de volledige band uit voort gekomen.»

NICK CAVE

Veto: Jullie muziek wordt vaak vergeleken met die van Nick Cave.

Janssens: «Ik vind persoonlijk dat wij toch totaal anders klinken (lacht). Maar misschien stralen we op het podium inderdaad wel een beetje dezelfde energie uit.»

Veto: Jullie muziek wordt vaak omschreven als filmisch en melancholisch. Men zegt wel vaker dat jullie teksten een zware inhoud hebben?

Janssens: «Ik ben het ermee eens dat onze muziek filmisch klinkt, sfeervol en breed. Wat betreft de teksten ga ik ook niet het tegendeel beweren. Ik denk dat onze teksten inderdaad vrij donker zijn. Maar ik weet niet of ze zo pessimistisch zijn,

het zijn gewoon verhalen. En verhalen die wat donkerder zijn, leveren iets meer op, denk ik. Het zijn zeker geen luchtige verhaaltjes. Ook geen sprookjes. Ik denk niet dat ik er zo snel in zou slagen om iets heel vrolijk te schrijven. Niet dat ik dat niet zou willen, hoor, begrijp me niet verkeerd. Maar als ik

(foto Jelle Goossens)

begin te zingen, of een tekst schrijf, klinkt dat altijd melancholisch, op zijn minst.»

«We hebben in onze muziek beide kanten. We hebben donkere nummers en andere. Dat is niet met voorbedachte rade gekozen hoor, dat komt eerder spontaan. Het ene moment schrijf je een nummer dat het nodig heeft om opgeblazen te worden en superenergiek te zijn en het andere moment schrijf je wat rustigere nummers.»

aan muziek. De scène in *Le fils* waarin Olivier Gourmet inbreekt in de kamer van de jongen die verantwoordelijk is voor de dood van zijn zoon is daar een goed voorbeeld van. De kijker probeert het personage te begrijpen, maar er zijn steeds vragen die onbeantwoord blijven. In onze films willen we niet alles verklaren. Dat maakt het moeilijker voor het publiek om zich te identificeren met de personages. In *Le fils* draagt Olivier een bril en mede daardoor vertellen zijn ogen je niets over wat er in zijn hoofd omgaat. De stilte zorgt ervoor dat de kijker dichter op het personage zit, muziek zou dit verstoren.»

Veto: Hebt u een acteur in gedachten als u een scenario schrijft?

Dardenne: «Als we een verhaal hebben dat we willen verfilmen, begin ik te schrijven aan de eerste versie van het scenario. Tijdens het proces hang ik constant met mijn broer aan de lijn om over het scenario te discussiëren. Nadat we *La promesse* gedraaid hadden, zeiden we tegen Olivier Gourmet (rol van Roger, red.): “Onze volgende film maken we voor jou.” Omdat we hem zo’n interessant acteur vonden. Maar toen maakten we *Rosetta*, een film over een jong meisje, waarin geen plaats voor hem was. Na *Rosetta* dachten we terug aan Olivier. We zijn begonnen denken en denken in functie van Olivier. Ik had er zelfs nachtmerries van (*gicfelt*). Met Jérémie Renier (Bruno in *L’enfant*) hadden we ook al samengewerkt in *La promesse*. Maar we organiseren evengoed castings, wanneer we nog niemand op het oog hebben om een bepaalde rol in te vullen.»

ENIGMATISCH

Veto: Hoe bereidt u de acteurs voor zodat ze uiteindelijk het verhaal vertellen dat u wil vertellen; het verhaal zoals u het in gedachten had?

Dardenne: «Niet (*gicfelt*). We zeggen niet hoe een acteur een bepaald personage tot leven moet brengen. De acteurs hebben zelf een verhaal in hun hoofd dat ze willen vertellen. We drukken de acteurs op het hart om zo neutraal mogelijk te blijven in hun uitdrukkingen. Enigmatisch. De situatie is meestal sterk genoeg op zich. Het uitzoeken van de kostuums voor onze films is een langdurig proces is dat soms wel twee maanden in beslag neemt. Een acteur krijgt er wel eens genoeg van en vraagt dan “Maar wat zoeken jullie nu precies?” Dan

STRONTVERVELEND

Veto: Dus jullie kiezen niet bewust om binnen een enkele lijn nummers te schrijven?

Janssens: «Nee, dat interesseert mij eerlijk gezegd niet. Het enige gevaar dat daarin schuilt, is dat je er wel altijd op moet letten dat je een zekere eenheid behoudt van geluid en sfeer. Maar in die eenheid kan je eigenlijk zo breed gaan als je wilt. Ik ben helemaal niet van plan om alles op dezelfde lijn te krijgen als ik een nummer schrijf, dat lijkt me strontvervelend (lacht). Ik heb dat gewoon niet in mij, daarvoor ben ik te benieuwd denk ik.»

Veto: Vanwaar komt de naam Ellroy? Naar de gelijknamige schrijver James Ellroy?

Janssens: «Eigenlijk heeft een vriend mij die aangeraden toen ik naar een naam op zoek was. Er is natuurlijk wel een zekere link met James Ellroy te maken, maar dat is geen echte bewuste keuze. We vonden het eigenlijk gewoon goed klinken en het past ook bij onze muziek. Het enige nadeel is wel dat James Ellroy een bloedhekel heeft aan popmuziek, maar ja, dat vind ik niet erg, ik lees zijn boeken wel graag (lacht).»

Veto: Is de keuze om alles in het Engels te doen vanzelf gekomen of is dat gekozen met oog op een internationale doorbraak?

Janssens: «Dat is ten eerste sowieso vanzelf gekomen, en ten tweede klinkt dat beter. Dat is natuurlijk weer een huizenhoog cliché, maar ik luister ook gewoon zelf heel veel naar Engelstalige muziek. Ik ken wel veel Nederlandstalige muziek, maar daarvan is er weinig die ik zelf beluister, zoals Gorki, Noordkaap, De Mens af en toe en Spinvis of Flip Kowlier. Je moet de Nederlandse taal echt heel goed beheersen om er op een frisse manier mee om te gaan. Dat vind ik net mooi aan Nederlandstalige nummers, dat ze zo tastbaar zijn. Er zijn maar weinig artiesten die dat goed kunnen, maar zij doen het dan wel heel goed, vind ik. Hun teksten maken echt een verschil, ze klinken heel gemeend.»

“James Ellroy heeft een hekel aan pop”

“Geen idee. Wij zoeken net als jij.”

antwoorden wij: “Geen idee. Wij zoeken net als jij.” De personages groeien langzaam tijdens deze voorbereidingsfase, met de kleren die ze aandoen, krijgt het personage vorm in het hoofd van de acteur.»

Veto: Wil u enkel en alleen de situatie in Wallonië en in Seraing specifiek vastleggen in uw films? Of denkt u dat de onderwerpen, los van het geografische kader, een universele draagwijdte kunnen hebben?

Dardenne: «Wij zijn opgegroeid in de buitenwijken van Seraing. Deze stad was rijk vanuit economisch perspectief. Toen wij nog jong waren, bruiste de stad van de mensen. Wij hebben dat allemaal zien instorten met de crisis van de ijzer- en staalindustrie. Wij hebben mensen, de vakbonden, de arbeidersklasse ‘fragiel’ zien worden. De stad werd echt verlaten. Door de werkloosheid leefden heel wat families in erg moeilijke omstandigheden. Jongeren hingen rond op straat. Dat heeft een sterke indruk op ons nagelaten. Waarschijnlijk heeft dat er veel mee te maken dat we vandaag deze films maken.»

FORT

Veto: Zowel in *Rosetta* als in *Le fils* zit de camera het personage erg dicht op de huid. In *L’enfant* wordt er meer afstand genomen. Wordt de camerastijl door het onderwerp opgedrongen?

Dardenne: «*Rosetta* wil het fort aanvallen dat de stad voor haar is. Ze beseft niet dat ze al doende zelf in een onneembaar fort verandert. We wilden haar in beeld brengen als een kleine soldaat. Als ze rent, rennen we mee. Als ze stopt, stopt de camera ook. Wanneer je een soldaat op het slagveld filmt, dan verschuif je je achter de rug van deze soldaat om zelf niet in de vuurlinie terecht te komen. In *L’enfant* vertellen we het verhaal van twee geliefden. De camera neemt meer afstand om het spel tussen deze twee jonge mensen te tonen. Beide films zijn op de schouder gefilmd, maar *L’enfant* op een veel rustigere manier.»

LUC DARDENNE OP GESPREKSAVOND SPES

Luc legt uit

De Waalse regisseur Luc Dardenne, tweevoudig winnaar van de Gouden Palm op het festival van Cannes, zakte op 22 maart, zonder broer Jean-Pierre, af naar Leuven. Hij kwam op de gespreksavond van Student SPES (Spiritualiteit in Economie en Samenleving) praten over zijn films, broer en het leven in Seraing. Veto wist hem bij de kraag te vatten voor een onderonsje.

Kristien Geurts & Ilse De Witte

Veto: Tijdens uw studies filosofie in Leuven maakte u kennis met Levinas. Bij die filosoof staat de morele ervaring van ‘het gelaat van de ander’ centraal. De confrontatie tussen mensen speelt een belangrijke rol in zijn ethiek. Gebruikt u de ideeën van Levinas in uw werk?

Dardenne: «Het is niet zo dat we Levinas werkelijk gebruiken in onze films, maar zijn ideeën en wat hij geschreven heeft over het *face à face* en het gelaat interesseert me mateloos. Levinas is vast en zeker een inspiratiebron, zowel voor mezelf als voor mijn broer. Mijn broer en ik praten er veel over, het is iets waar we sterk mee bezig zijn. Ik denk niet dat je werkelijk kan zeggen dat we zijn ideeën toepassen of gebruiken, maar ze hebben ons werk zeker beïnvloed. Achteraf kan je soms de invloed herkennen in films, maar dat is zeker niet bewust zo gekozen.»

NIET VERKLAREN

«We gebruiken geen muziek in onze films. In bepaalde scènes wordt de spanning haast ondraaglijk door het gebrek

AUTEUR PETER VERHELST GELOOFT IN DE KRACHT VAN POËZIE

“Schrijven is een perfect excuus om niet aan het leven te moeten deelnemen”

Sinds 2000 is auteur Peter Verhelst bekend bij het grote publiek. In dat jaar won hij met *Tongkat de Gouden Uil* en de *Inktaap*. Ook zijn nieuwste boek, *Zwerm*, is genomineerd voor de Gouden Uil.

Jozefien Van Beek

Veto: U zei ooit dat uw boeken geëngageerd zijn omdat ze ontregelend werken. Je moet bepaalde vooroordelen opzij schuiven en je overleveren aan het boek. Dat is in België niet zo vanzelfsprekend. Hoe komt dat?

Peter Verhelst: «In België is men altijd op zoek naar antwoorden. Mensen verwachten van boeken dat ze hen levenswijsheid zullen bijbrengen. Mijn boeken doen dat niet. Ze zetten eerder dingen op losse schroeven. Iedereen zou eigenlijk opgevoed moeten worden in onzekerheid, want dat is de manier waarop de maatschappij zal evolueren. In die zin draag ik mijn steentje bij. Tegelijkertijd is het een totaal ridicule ambitie omdat je er dan vanuit gaat dat boeken een zekere impact kunnen hebben. Je kan niemand bekeren, omdat iedereen die je boek leest al bekeerd is. Ik heb niet de pretentie dat ik de wereld kan veranderen met boeken.»

COMMERÇANT

Veto: Hugo Brems beweert dat slechts een aantal Vlaamse auteurs bij een breed publiek bekend zijn. U bent daar één van. Dat kon hij niet verklaren omdat u een moeilijk auteur bent. Heeft u daar zelf een verklaring voor?

Verhelst: «Ik ben bekend door de Gouden Uil, een commerciële prijs die op tv komt. Dat heeft niets met mijn boek te maken. Op tv komen is de enige mogelijkheid om bekend te worden. Tom Lanoye speelt daar heel goed op in, hij is een goede commerciant. Hij amuseert zich te pletter als hij een camera ziet. Dat ik bekend geworden ben door de Gouden Uil is aanwijsbaar in de verkoopcijfers van mijn boeken. Onlangs hoorde ik dat *Tongkat* in het lijstje van de tien meest ongelezen boeken staat. Er staan stuk voor stuk goede boeken in dat lijstje. Het zegt veel over hoe mensen boeken kopen. Ongeveer elk boek dat erin staat, is een hype geweest. Claus heeft een groot deel van zijn bekendheid te danken aan het feit dat hij flamboyant was. Toen *Het verdriet van België* verscheen, waren de critici helemaal niet euforisch. De grap is dat het zelfs niet belangrijk is wát ze over je schrijven, maar dát ze over je schrijven.»

Veto: Soms zijn critici niet lovend bij het verschijnen van een boek. De impact van een boek wordt ook pas na een aantal jaren duidelijk.

Verhelst: «Dat is juist, de geschiedenis oordeelt wel. Al heb ik de indruk dat de recensie soms meer zegt over het blad waarin het staat dan over het boek in kwestie. Het is zo ver gekomen dat de recensies niet meer over de boeken in kwestie gaan, maar over de plaats die een krant wil innemen. Ik ben er tamelijk zeker van dat de media zich willen profileren door de manier waarop ze iets beoordelen. Dat heeft niets met kwaliteit te maken, het is gewoon een soort strategie. Je moet recensies dus met een grove korrel zout nemen, ook de euforische.»

Veto: Auteur Erik Vlamincq ergert zich aan het feit dat de literaire pers soms boeken bejubelt die niet voor het grote publiek bestemd zijn. Hij vreest dat vele mensen die bejubelde boeken gaan kopen, er vijftig bladzijden in lezen en dan nooit nog boeken lezen.

Verhelst: «Dat is onzin. Als je dat logisch doortrekt, zou je alleen nog boeken van Dan Brown mogen bespreken. Het is goed dat niet-evidente boeken gehypet worden, omdat ze dan tenminste een mogelijk leven krijgen. Natuurlijk zijn er daardoor mensen die nooit nog een boek zullen lezen, *so what?* Er kan nooit genoeg mediaheisa zijn rond een boek, dat is niet contra-productief.»

LUSTMACHINES

Veto: Hubert Daemen zegt: “Veel acteurs, en zeker niet alleen de oude garde, hebben helemaal niets met Verhelst. Zijn teksten klinken misschien wel als poëzie, maar ze hebben niets met theater te maken.” Begrijpt u dat?

Verhelst: «Ja, natuurlijk. Ik schrijf inderdaad geen klassiek theater in de vorm van dialoges en een plot. Het is meer monologentheater waarin alles heel gecondenseerd is, bijna zoals poëzie. Ik kan me heel goed voorstellen dat er mensen zijn die er een afkeer van hebben. Daemen heeft gelijk en totaal ongelijk. Er bestaat geen eensgezindheid over mijn teksten. Sommige mensen verlaten in tranen van ontroering de zaal en anderen vinden het zever. Ze hebben alletwee gelijk.»

Veto: U werkt nu bij NTGent. U hebt gezegd dat u geen toneel gaat maken, maar theater. Wat is het verschil?

“Ik heb argwaan tegenover teksten in theater” (foto Jelle Goossens)

Verhelst: «Ik werk bijvoorbeeld niet met teksten. Ik heb een lichte argwaan tegenover teksten in theater. Toneel is duidelijk. Je hebt een decor en mensen die daarin doen alsof ze beleven wat ze zeggen. Theater is gewoon een ruimte waarin mensen binnenkomen en waarin iets gebeurt dat invloed op hen heeft. Dat kan alles zijn. Momenteel doe ik iets met machines en één acteur die niet mag acteren, maar moet dansen. Ik merk dat de impact van dat soort theater bij mij zeer groot is. Er kan een ongelooflijke ontroering ontstaan bij een beeld dat niet uitgelegd wordt.»

“Die vrouwen gingen gewoon door het dak”

«Wat zo mooi is aan theater, is dat je overvallen kan worden door een soort bodemloos verdriet of echte blijdschap. Dat probeer ik in theater te doen. Bij NTGent heb ik een grote vrijheid gekregen. Ik probeer dingen uit. De eerste keer dat ik dat gedaan heb, was in het *Sprookjesbordeel*. Ik werkte toen samen met Luc Perceval van Het Toneelhuis. We hadden een bewerking gemaakt van de *Oresteia*. Dat was een zeer zwart en agressief stuk. Ik wou toen iets ongelooflijk liefs maken waarbij mensen het gevoel hadden dat ze in hun bed lagen en dat iemand naast hun hoofd ademde en plots woorden uitzweette.»

«We hebben een bordje gemaakt. Je moest binnen gaan, een kaartje kiezen en meegaan naar een bed waar je geblinddoekt op moest gaan liggen. Je kreeg een tekst ingefluisterd en je werd gemasseerd. Als je je ogen niet kan gebruiken, worden je oren twee keer zo groot en ga je luisteren met je vel. De impact ervan was gigantisch. Mensen kwamen heel gespannen binnen, omdat ze niet wisten wat ze konden verwachten. Iemand nam hen mee naar een kamer met een bed. Eerst lagen ze met gebalde vuisten van spanning op dat bed. Na twee minuten kon je ze zien ontspannen.»

«De repetities voor dat bordje waren de beste repetities van mijn leven. Iemand kwam de acteurs leren masseren. Ze zijn op zoek gegaan naar hoe je iemand kan doen rillen door slechts één vinger te gebruiken. Het werden lustmachines. Ze

konden genadeloos bij iedereen zien wat ze moesten doen. Soms begonnen mensen onbedaarlijk te huilen. Iemand zei dat het tien jaar geleden was dat iemand nog zo lief voor haar was geweest. Sommigen begonnen te stralen als een atoombom, anderen waren zo opgewonden als konijnen. Een grappig detail is dat het niet over mannen, maar over vrouwen gaat. Die vrouwen gingen gewoon door het dak. Er waren zelfs mensen die hun kleren uittrokken. Toen ontdekte ik de kracht van theater. Daar wil ik naar op zoek. Er zijn zoveel andere manieren dan de klassieke modellen van toneel. Ik heb niks tegen toneel, maar ik heb er niks mee te maken. Dus Hubert Daemen heeft gelijk.»

PATHETIEK

Veto: U schrijft al sinds uw jeugd. Waarover schreef je toen?

Verhelst: «Toen ik twaalf was, schreef ik mijn eerste roman. Die ging over een Romeinse patriciër. Als je veertien jaar bent, krijg je hormonale opstoten en dan schrijf je over de liefde, over het ontworteld zijn en over het geworpen zijn in het bestaan. Daar schrijf ik nu nog over.»

Veto: U zei ooit dat alles wat met liefde te maken heeft zich door jou niet anders laat beschrijven dan in een kitschvoorm.

Verhelst: «Nee, dat is niet waar. Sentimentele dingen kunnen ook zeer mooi zijn, maar in deze cynische tijden doen we heel schamper over iets als liefde. Sommige stukken van Shakespeare zijn zo doordrongen van sentimentaliteit en romantiek, maar ze blijven van een oogverblinde schoonheid. Het ene staat het andere helemaal niet in de weg. Alleen hebben wij onszelf nu wijsgemaakt dat dit niet mag. Als je dat doet, maak je kitsch.»

«Ik vind dat een kleine dosis pathetiek fantastisch kan werken. Soms kan het ongelooflijke schoonheid genereren en soms is het alleen maar kitsch. Omgekeerd kan iets zeer sec ook zeer mooi zijn. Een voorbeeld daarvan is Samuel Beckett. Zijn tekst is zeer ingehouden en emotioneel, maar soms word je geraakt door een torpedo: één zinnetje dat heel mooi en pakkend is, maar toch zeer sec. Het kan ook gebeuren dat het meest met suiker, honing en glazuur omzwachteld gedicht hetzelfde losmaakt. Het ene staat het andere zeker niet in de weg.»

ABSURD

Veto: U heeft een cyclus van zes dichtbundels. Met uw zevende bundel wou u de poëzie kapotmaken. U zei dat het geen enkele zin had om daarna nog een bundel te maken. Toch is in 2003 *Alaska* verschenen.

Verhelst: «Ik heb nu een nieuwe dichtbundel. Ik geloof in de kracht van poëzie. Toen ik *Verhemelte* (de zevende bundel, red.) schreef geloofde ik echt dat ik de poëzie kapot kon maken. Dat is natuurlijk een absurde gedachte. Ik heb een hele tijd geen enkel gedicht geschreven. Op een dag merkte ik dat ik toch ongeveer twintig bladzijden gedichten had. Ik kan het niet laten. Ik hou van de vorm, omdat het toelaat om te condenseren. Het is een ongelooflijk interessante manier om je vingers soepel te houden. Het zorgt ervoor dat je een bepaalde roman niet moet schrijven, omdat je het in een gedicht van twaalf regels kan zetten.»

Veto: Doe je dat dan liever?

Verhelst: «Nee, niet liever. Het voordeel van een computer is dat je vier bestanden tegelijk kan openen. Als ik bezig ben aan een roman en ik verveel me, dan kan ik aan een toneelstuk, aan gedichten of aan filmsscenario's werken. Ik schrijf gewoon graag. Het is ook een perfect excuus om niet aan het leven te moeten deelnemen. Het is een zeer verleidelijke manier om je tijd te spenderen. Er is niemand die mij zegt wat ik moet doen. Ik doe wat ik wil. Soms heb ik een grote voorkeur voor gedichten en als die wegebt, schrijf ik iets anders. Niet omdat ik het belangrijker vind, maar omdat het op dat moment blijkbaar de vorm is die mij toelaat om dingen te maken. Onlangs vroeg Maarten Van den Abeele, een heel goede fotograaf, om een aantal foto's van hem te bekijken. Hij had een tentoonstelling en hij wou er teksten bij. Ik keek naar de foto's en tot mijn verbijstering had ik vier dagen later vijftien gedichten. Ik ben blijven werken en nu heb ik een bundel klaar hoewel dat nooit de bedoeling was.»

Veto: Wie moet dit jaar de Gouden Uil winnen?

Verhelst: «Niemand moet winnen van mij. Ik heb de boeken niet gelezen, dus het maakt niet uit. Van mij mogen ze allemaal winnen.»

KULEUGEN.be

UIT ONZE GEHEIME ARCHIEVEN: SCHOKKEND POPNIEUWS
HET GEHEIME DUBBELLEVEN VAN EEN PROF

Rik Torfs' verleden als rockster onthuld!

Rik Torfs is begiftigd met meer talenten dan louter academische. Vooral in de media doet hij het overal erg goed. Dat hoeft niet te verbazen, ontdekten wij. Want wie had durven vermoeden dat Rik Torfs vroeger niemand minder was dan... Robert Palmer?

Van onze rockredacteur

Robert Palmer was vooral in de jaren tachtig van de vorige eeuw een gevierd popidool. Met hits als 'Addicted to Love' en 'Simply Irresistible' deed hij duizenden tienerhartjes sneller slaan. Er ging dan ook een schokgolf door de wereld toen een persbericht in 2003 — een week voor zijn optreden in *De Laatste Show* — meldde dat het populaire popicoon in Parijs was overleden aan een hartaanval. Einde van het verhaal Palmer? Allerminst. De wereldberoemde Robert Palmer blijkt niemand minder te zijn dan de bekende kerkjurist Rik Torfs.

Rik Torfs: «Tja, ten opzichte van *De Laatste Show* was dat niet koosjer om net die periode uit te kiezen voor mijn vermeend overlijden. Ik heb toen meteen met Mark (Uytter-

hoeven, red.) gebeld om het uit te leggen en hij begreep me meteen. Zo is trouwens het idee ontsproten om 'Rik Torfs' een honderdtal gaten in de programmatie te laten opvullen.»

K.U.Leuven: Rik Torfs is dus een typetje?

Torfs: «Klopt, al is het typetje 'Torfs' altijd mijn hoofdberoep geweest. Daarnaast heb ik altijd vele andere projecten gehad, waarvan Robert Palmer er één was. Ik speelde samen met wat vrienden in een rockbandje. Toenmalig rector Dillemans had een bloedhekel aan "dat moderne lawaai," zoals hij het noemde. Daarom vond ik het verstandiger om een artiestennaam te gebruiken.»

«In de jaren tachtig braken we eindelijk door. We experimenterden toen volop met *new wave*

en opeens begonnen we hitjes te scoren. Met 'Addicted to Love' was het hek helemaal van dam. Dat waren geweldige tijden. Waar we ook kwamen, overal kregen we gillende tieners, dure champagne en zuivere coke aangeboden. Dat streefde mijn ego, maar ik moest dat altijd afslaan, want vaak moest ik de ochtend na een optreden in de States alweer een

college geven in Leuven! Ja, dat was een hectische periode, maar wel onvergetelijk natuurlijk.»

K.U.Leuven: U was een seksymbool.

Robert Palmer alias Rik Torfs in zijn glorieperiode

Torfs: «Volgens mijn manager hoorde dat bij het karakter, al durf ik eerder te spreken van een talent. U moet wel weten dat ik al die schone vrouwen die in mijn videoclip opdoeken, nooit in levende lijve heb mogen ontmoeten.

Het enige wat ik aan die periode heb overgehouden, zijn enkele *one-night stands* en een paar bastaardkinderen.»

K.U.Leuven: In de jaren negentig deed u het rustiger aan.

Torfs: «We hadden het toen wel zo'n beetje gehad met al het succes. Ik besloot dat muzikale talent wat in te nemen. Het is in die periode dat ik me begon af te vragen of ik niet beter andere talenten zoals literaire, mediare en seksuele meer moest ontplooien. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik mijn muzikale talent definitief de rug heb toegekeerd.»

K.U.Leuven: U weet toch wat er is gebeurd met de man die zijn talenten begroef?

Torfs: «Maar ik heb mijn muzikale talent ook helemaal niet begraven!»

K.U.Leuven: Uw typetje Robert Palmer is 'overleden'. Dat is toch onomkeerbaar?

Torfs: «Kijk, 'Rik Torfs' is altijd een grappige versie van Jezus geweest en 'Robert Palmer' was bedoeld als een ideale-schoonzoon versie van Elvis. Beide voorbeelden zijn respectievelijk verzezen of leiden een eeuwig leven. We zien dat fenomeen steeds vaker terugkomen. Bobby Ewing van *Dallas* of Herbie de kever zijn toch ook een tweede leven begonnen, lang nadat ze ten dode waren opgeschreven? Wanneer de tijd rijp en mijn roman klaar is, kunnen we 'Robert Palmer' weer uit het vriesvak halen en aan een comeback beginnen.»

K.U.Leuven: Dat Robert Palmer stierf, was dus niet meer dan een nachtmerrie?

Torfs: «Daar begint het op te lijken. Toen men me vroeg een spotje te maken voor *StuBru*, waar ik moest zeggen "er is een dj aan me verloren gegaan", kwamen de kriebels weer boven. Ik besef dat ik me ga moeten haasten. Straks ziet de jeugd me niet meer staan, zo over de generatiekloof.»

"Ze snijden in mijn ziel, meneer"

Op de daadkracht van Marc Vervenne staat deze dagen geen maat! Na bijna veertig jaar wordt eindelijk alle oude rommel uit het rectoraat weggegooid. Maar niet iedereen is daar onverdeeld gelukkig mee.

Van onze rectorywatcher

De bureaus die tot nog toe op het rectoraat stonden, staan daar al sinds de tijd van wijlen Pieter De Somer. Maar recentelijk

besloot de rector om alles te vervangen door nieuw en modern materiaal. "Ik kan in deze ouderwetse omstandigheden niet werken," verklaart Marc Vervenne. "Dat staat hier al tientallen

jaren. Het is lelijk, tot op de draad versleten en bovendien niet functioneel. Dus heb ik gezegd: weg met die brol, we gaan shoppen bij Ikea!"

Wie kan daar nu tegen zijn? Niemand zou je denken, maar dat is buiten de Club der Levende Ere-rectoren (CLE-R) gerekend (zie *K.U.Leuven 1*). Voorzitter

Dillemans klinkt ontredderd als hij het nieuws verneemt. "Marc gooit daar een stuk geschiedenis weg. In die bureaus zit de geest van de huidige universiteit verval. Die hebben alles meegemaakt vanaf de splitsing in '68. Dat kunt ge toch niet weggooien?"

Vice-voorzitter van CLE-R Oosterlinck valt hem bij. Zijn stem klinkt gebroken: "Wat ik allemaal niet heb meegemaakt aan die bureaus. Ze snijden in mijn ziel, mijnheer, als ze die spullen weggooien. Ja,

dat doet mij veel pijn. Ik dacht altijd dat Marc een gevoelsmens was. Blijkbaar heb ik me vergist. Misschien doet dat wel nóg meer pijn." Kan de CLE-R dan niets

ondernemen? "Natuurlijk hebben wij invloed," reageert Dillemans, "maar dit is een interne kwestie waarmee we ons niet zullen moeien." Opnieuw valt Oosterlinck hem bij: "Dat kunnen we inderdaad niet maken. Maar wacht tot Marc zelf lid wil worden van de CLE-R. Dán zal hij het geweten hebben!"

"Ik dacht dat Marc een gevoelsmens was. Ik heb me vergist"

Puzzels

Horizontaal

1 Meisjesnaam - Meisjesnaam 2 Gezongen toneelstuk - Meer in Kazachstan 3 Agio - Geldkoffer 4 Grassoort - Adreskaartje 5 Meisjesnaam - Snelheidsduivel 6 Zonder verpakking - Autokenteken Roemenië 7 Nylon kous - Boerderijdieren 8 Meer - Zo voelt Wendy Van Wanten zich 9 Levenslucht - Zijn geaardheid openbaren 10 Ooit modern communicatietoestel - Zwartharige diva

Verticaal

1 Drijfas van locomotief - Niet droog 2 Winnende judoworp - Houding 3 Echtgenoot - Spijker 4 Non-recurring Engineering - Kippenloop - Pers. Vnw. 5 Frauderende voetbalmakelaar 6 Typist 7 Dierengeluid - Papegaai - Rotvent 8 Uitbouw - Kwaliteitsblad 9 Zonder haar - Werkelijk 10 Priem - Islamitische moslimregels

(dds)

2	7			5	1				4
3			2						
	4	1							
		2	4		5				
	9	6		7		3	4		
			6		9	1			
						5	8		
					8				6
1			3	2			7	9	

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Verstuur jouw Paaswensen vanop KULEUGEN.BE!

Speciaal voor de Paasfeesten creëerde K.U.Leuven drie originele e-cards die terug te vinden zijn op onze website. Stuur ze - alvorens de haan drie keer gekraaid heeft - naar zoveel mogelijk naasten en het geluk zal je tegemoet huppelen. De redactie van K.U.Leuven wenst je alvast een zalig Pasen!

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

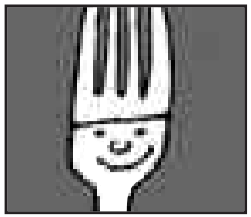
Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

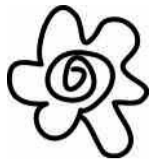
(advertentie)

Menu van de week in Alma 1-2-3 28 - 31 maart 2006

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

= vegetarisch

dinsdag

Gascognesoep	0,50
Erwtensop met spekjes	1,65
Hertoginnenkrokant met erwtes en wortelen	2,35
Witlooftaart met slaatje	4,40
Lasagne al forno	4,05
Wienerschnitzel met boontjes en gratinaardappelen	4,05
Stoofvles op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Rumsteak	4,05

woensdag

Seldersoep	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Braadworst met rode kool	2,35
Vegetarische macaroni in kaassaus	3,10
Dronken zwijntje	4,40
Loempia voor Oosterse lekkerbekken A1+A2	3,10
Stoofvles op z'n Vlaams A1+A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Rumsteak A2+A3	4,05
Kippenlapje A3	3,45

donderdag

Tomatensoep	0,50
Broccoliroomsoep	1,65
Kippenbout met appelmoes A1+A3	2,35
Groentepolka met kaastrio	3,10
Roze zalm met dragonsaus en groenten	4,40
Kalkoenspiesjes met Provençaalse saus en slaatje A3	4,05
Spaghetti Bolognese A2	2,35/2,75
Stoofvles op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Rumsteak	4,05

vrijdag

Preisoep	0,50
Zuiderse visserssoep	1,65
Hamburger met bouquetière	2,35
Nasirolletjes met gefruite Chinese kool met kerrie	4,05
Rumsteak met armagnacsaus en gebakken witloof A1+A3	4,40
Pikant stoofpotje met groenterijst	4,05
Spaghetti Bolognese A3	2,35/2,75
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie
- Chemie • Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs
- Onderwijs, Lager onderwijs • Onderwijs, Secundair onderwijs
- Sociaal werk • Toegepaste informatica • Verpleegkunde
- Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

www.khleuven.be

016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

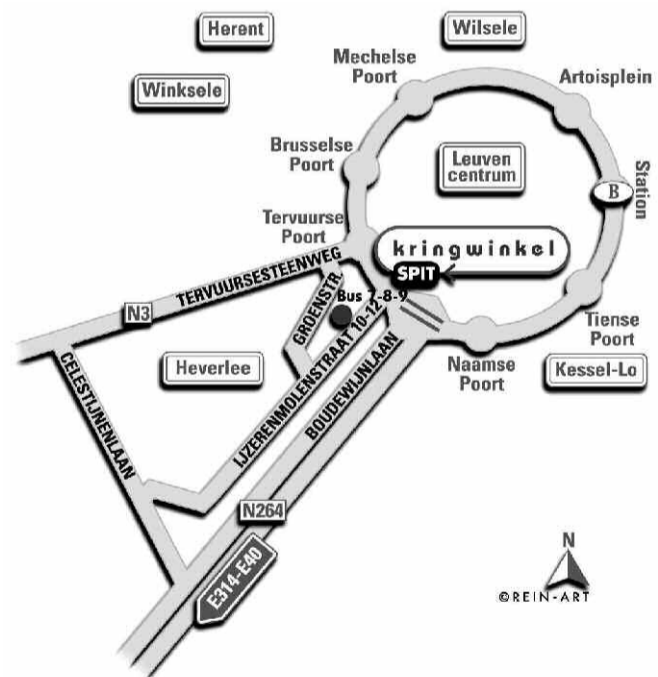
De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

Tweedhandscomputers met 1 jaar garantie!

- Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.
- Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.
- Schermen van 5 -100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 LeuvenTel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.beJaargang 32
Nummer 19
27 maart 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Bram 'Spinvis' DelenRedactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'Stijn Meuris' Van GassenRedactie:
Robin 'Gert Verhulst' Broos, Tom 'Frank Galan' Van Breussegem & Roman 'O-Zone' Verraest

Medewerkers deze week:
Elke 'Ingeborg' Desanghere, Nele 'Scala' De Meyer, Dries 'Phil Collins' De Smet, Bruno 'De gebroeders Palinck' Devel, Ilse 'Walter Grootaers' De Witte, Katleen 'Bon Jovi' Gabriëls, Kristien 'James Blunt' Geurts, Maarten 'André Rieu' Goethals, Jelle 'Snoop Dogg' Goossens, Simon 'Willy Claes' Horsten, Nathalie 'Will Smith' Lucas, Johannes 'Andrea Bocelli' Nissen, Joos 'Jasper Steverlinck' Roets, Liesbet 'Sam Gooris' Temmerman, Nele 'Frans Bauer' Tintel, Jozefien 'Boyzone' Van Beek, Nele 'R. Kelly' Van Doninck, Kris 'Victoria Beckham' Vanelderden & Hanne 'Britney Spears' Vermeiren.

Cartoons:
ShellacLay-out:
Robin Broos, Tom Van Breussegem, Nele Van Doninck & Gijs Van GassenEindredactie:
Robin Broos & Tom Van BreussegemSpeciale serverpanne:
UlyssisInternet:
www.veto.be
www.kuleuven.bePubliciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66Drukkerij:
Kempenland (Herentals)Oplage:
9000 exemplarenISSN-nummer:
0773-5162Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, schielijk te overliden muzikanten, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

LBK

Paas-TD op 29/03 in de Albatros

APOLLOON

Ricard-TD op 29/03 in de Waaiberg

EKONOMIKA

Galabal op 31/03 in de Waterhoek (Geetbets)

GEOS

TD op 30/03

EOOS & MECENAS

Sexy in a Uniform II op 29/03 in de Blauwe Kater

Berichten

Wie is Mohammed?

De Internationale Moslimstudenten Associatie-Leuven (IMSAL) organiseert drie avonden over de profeet Mohammed (vrede zij met hem):

Op dinsdag 28 maart om 19u30 wordt de voor een Oscar genomineerde film "The Message" (1976) getoond in het Gaston Eyskens Auditorium, Dekenstraat 2. De film geeft een kort overzicht van de vroege jaren van de Islam en het verhaal van zijn laatste profeet Mohammed. De film duurt 177 minuten en er is Nederlandstalige ondertiteling.

Op woensdag 29 maart om 19u30 wordt de documentaire "Muhammad: Legacy of a Prophet" getoond in de Justus Lipsiuszaal 08.16 (Erasmushuis), Letteren Faculteit, Blijde-Inkomststraat 21. Deze documentaire is geschiedenis in de tegenwoordige tijd en bevat de historische context en kritische

bemerkingen van sommigen van 's werelds grootste Islamkenners. Duur: 116 min. (2002).

Op donderdag 30 maart om 19u00 wordt een uiteenzetting en discussie over "Mohammed vanuit een menselijk perspectief" in het Zeger van Hee Auditorium, College De Valk, Tiensestraat 41 gehouden. De spreker is Malik Al Asmar, inspecteur van de Islamitische godsdienst in Vlaanderen, en onderzoeker aan de universiteit van Gent.

Onderwijsdebat

Comac organiseert op 30 maart een onderwijsdebat in auditorium Jean Monet om 20u00. Dirk Van Damme, Hugo Vandroogenbroeck, Harko Vande Loock en Thomas Delaet discussiëren over het financieringsplan van minister Vandebroucke.

Oplossingen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	s	c	h	o	o	l	k	r	i	j	t
2	m	a		r		n	a	a	s	t	
3	a		l	e	o		a	a	t		
4	a	p	e	n	m	e	l	k		a	
5	k		k	s	a		s	l	o	t	
6	p	a		p		s	l	i	j	m	t
7	a	l	v	e	r	m	a	n		a	
8	p	r	o	l	o	o	g		v	c	
9	i	a	s		e	e		h	o	h	
10	l	s		e	l	l	e	n	d	e	

3	5	8	2	1	7	4	6	9
7	2	6	8	4	9	1	5	3
4	9	1	5	3	6	8	7	2
5	1	7	9	8	3	2	4	6
9	8	2	1	6	4	7	3	5
6	3	4	7	5	2	9	8	1
1	4	5	6	2	8	3	9	7
2	7	3	4	9	5	6	1	8
8	6	9	3	7	1	5	2	4

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVENWat gebeurt er
aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

Cultuurkalender

MUZIEK

Vadermoord: Guy Swinnen aka Neil Young + Stash (solo) aka 16 Horsepower
Dinsdag 28/03 om 20u30, STUK
Studio, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Monza: Grand
Woensdag 29/03 om 20u, Schouwburg,
Bondgenotenlaan 21, www.monza.be

trAm + I Hate Camera
Woensdag 29/03 om 21u, Molens Van
Orshoven, Stapelhuisstraat 15,
www.inbreek.be

Peter Swinnen en studenten: Technologie en/in muziek

Donderdag 30/03 om 20u, STUK
Ensemblezaal, Naamsestraat 96,
www.denieuweweeks.be

Vadermoord: Milow aka Oasis + Carol van Dyk (Bettie Serveert) aka Velvet Underground

Donderdag 30/03 om 20u30, STUK
Studio, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Pall Jenkins en Tobias Nathaniel
Donderdag 30/03 om 22u, STUKcafé,
Naamsestraat 96, www.stuk.be

Vadermoord: Dead Souls aka Joy Division
Vrijdag 31/03 om 20u30, STUK Studio,
Naamsestraat 96, www.stuk.be

Brussels Jazz Orchestra featuring Chris Joris: A Percussive Portrait

Zaterdag 01/04 om 20u, Minnepoort,
Dirk Boutslaan 52, www.30CC.be

Anton Walgrave: cd-voorstelling
Dinsdag 04/04 om 20u, Zaal Het
Depot, Martelarenplein 12,
www.antonwalgrave.com

Tony Allen
Woensdag 04/04 om 20u, Zaal Het
Depot, Martelarenplein 12,
www.hetdepot.be

LITERATUUR

Schrijver aan de Praat: Chris De Stoop
Dinsdag 28/03 om 20u, café Van de
Velde, Tweebronnen, Diestsestraat 49

FILM

The Message
Dinsdag 28/03 om 19u30, Gaston
Eyskens Auditorium, Dekenstraat 2,
www.insal.org

Muhammad: Legacy of a Prophet
Woensdag 29/03 om 19u30, Justus
Lipsiuszaal 08.16, Blijde Inkomststraat
21, www.insal.org

Muhammad from a Human Perspective
Donderdag 30/03 om 19u, Zeger van
Hee Auditorium, Tiensestraat 41,
www.insal.org

FUIF

Fataal: Killa Tactics + Chef Chorizo
Donderdag 30/03 vanaf 23u, Musicafé,
Muntstraat 5, www.fataal.be

Holebi Leuven fuift
Vrijdag 31/03 vanaf 22u30, Lido,
Bogaardenstraat 33

EXPO

Flashbulbs-installatie
17/11/05 t.e.m. 30/04/06, telkens ma-
do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30,
Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21

Broedertwist: België en Nederland en de erfenis van 1830/1831

03/02 t.e.m. 30/04 telkens di-za 10-17u,
zo 14-17u, Museum Vander Kelen-
Mertens, Savoyestraat 6, www.1831.be

577,4 The distance between
16/02 t.e.m. 02/04, verschillende
locaties in leuven, www.leuven.be

De Viking, vriend en vijand
16/02 t.e.m. 31/03, ma-do 9-20u, vr 9-
17u, za 9-12u30, Tentoonstellingszaal,
Universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein 21

Hyperbolic
24/03 t.e.m. 21/04, ma-vr 11-18u, zo
14-17u, STUK Expozaal, Naamsestraat
96, www.stuk.be

Mail je activiteiten naar cultuur@veto.be

WETENSCHAP ACHTERHAALD: NOVA NIET ALLEEN FASE IN DE LEVENSLLOOP VAN EEN STER

Heather Nova schittert intiem

Nu niet alleen in het voetbal omkoopschandalen welig tieren, maar ook in de muziekindustrie valsemunten blijken rond te lopen, zou je voor minder je liefde voor de muziek op het spel zetten. Heather Nova liet het alvast niet aan haar hart komen, ze spijkerde het publiek in het in een mum van tijd uitverkochte Depot met haar engelachtige stem op hun stoel vast. De Ye's en Hong's van de muziekwereld werden vakkundig de mond gesnoerd.

Nele De Meyer

Onder het levenslustige geklater van een klein jongetje en de melodieuze sprongtjes van een repeterende violiste, begeleidde de tourmanager ons naar een klein kamertje waar Heathers frêle gedaante in het behangpapier leek te verdrukken. Benieuwd of ze behalve zingen nog meer in haar mars heeft, drukten we de record-knop van het dictafoontje in.

Veto: Bevalt het je terug voet op Leuvense bodem te hebben gezet?

Heather Nova: «Zeker weten! Ik heb hier enkele keren opgetreden op het Marktrock-festival. Vanop het podium heb je een ongelofelijk zicht op het marktplein. Je krijgt dan het gevoel dat je in een sprookjeswereld bent terechtgekomen. It's like wonderland. Samen met m'n zontje ben ik daarstraks naar het centrum gelopen, dat bracht me weer helemaal in de sfeer.»

Veto: Toen je afgestudeerd was als grafisch vormgeefster besloot je naar Londen te trekken om je geluk te beproeven. Is het noodzakelijk voor jonge mensen zulke grote stappen te ondernemen?

Nova: «Dat denk ik niet. Als je echt iets wil bereiken, kan dat overal. De start van mijn carrière begon inderdaad in Londen, maar dat had even goed in New York kunnen zijn. Ik wilde de wereld zien

en koos daarom voor een stad als Londen. Misschien was het wel het lot. Je zal nog wel merken dat als je een beslissing neemt over iets wat je wil ondernemen en dat heel waarachtig is voor jezelf, dat plotseling andere zaken gebeuren die jou op dat ingeslagen pad houden. Plots kreeg ik telefoon van een vriendin die een flat had in Londen die vrijkwam. Ik ben erin getrokken en een jaar later was m'n eerste EP klaar. Ik had toen nooit durven denken dat dat enkel maar het begin was van alles. Het belangrijkste is dat je je doel voor ogen houdt.»

HIPPIES

Veto: Kijk je nu je moeder geworden bent anders naar het muzikant-zijn?

Nova: «Ja, ik heb een tweejarig zontje dat me vergezelt op m'n tour. Zonder hem zou ik niet meer vertrekken. Waar vroeger mijn werk op de eerste plaats kwam, is dat nu mijn zoon geworden. Uitgaan na de optredens zit er niet meer in, maar je krijgt er zoveel voor in de plaats. Hij is echt het beste wat me kon overkomen. Mensen vragen me

wel eens of het niet extra vermoedend is nu hij met me meereist, maar dat is helemaal niet zo. Het is net alsof we samen op vakantie zijn, alles wordt voor ons geregeld: we slapen in een tourbus en de catering maakt het eten klaar. Als hij over enkele jaren naar school gaat, zal ik enkel nog tijdens zijn vakanties rondtoeren.»

Veto: De manier waarop je als kind leefde, verschilt in zekere zin met de manier waarop je vandaag door het leven gaat. Mis je die eenvoud van weleer niet?

Nova: «Mijn ouders waren hippies en ze hadden een boot waarmee we rondvoeren. Dat was inderdaad een heel eenvoudige tijd: we hadden geen elektriciteit, geen koelkast, geen verwarming. Dat rondreizen doe ik nu nog steeds en is mogelijk doordat ik muziek maak die door vele mensen op prijs gesteld wordt. Ik ben blij dat ik m'n jeugdijaren al varend tussen de eilanden heb mogen doorbrengen, maar ik zou het leven dat ik nu leid er niet voor willen opgeven. Waar ik wel echt nood aan heb, is het thuiskomen na een tour. In Bermuda vind ik rust en inspiratie voor

DOWNLOADEN

Veto: Behalve muziek schrijven en zingen, hou je je graag bezig met tekenen en gedichten schrijven. Is zingen nog wel je meest geliefde bezigheid?

Nova: «Ik vind het belangrijk dat er communicatie tot stand komt tussen de artiest en het publiek en via mijn muziek slaag ik daar het best in. In 2002 heb ik een dichtbundel uitgebracht waarin zowel gedichten als tekeningen terug te vinden zijn en soms draag ik daar een gedicht uit voor in mijn shows. Ik hou dus wel van het naast elkaar plaatsen van die verschillende kunstvormen. Volgens mij zijn rock 'n roll en het gesproken woord natuurlijk verbonden met elkaar: in beide kan ik uitdrukken wat me bezighoudt.»

Veto: Hoe ziet u de toekomst van de muziekindustrie?

Nova: «Dat is een interessante kwestie. Mensen downloaden er lustig op los en platenmaatschappijen stellen steeds hogere eisen aan artiesten. Ik heb me daar gelukkig aan

Veto: Euhm. Het is een gekopieerde cd dus dat staat er niet op.

Heather barst in lachen uit en als even later de tour manager binnenkomt om duidelijk te maken dat onze tijd om is, brengt ze een imitatie van het Scala-koor ten berde.

Nova: «Can I have that copy? Or we can burn one.»

FEEËRIEK

Heathers breekbare, gereserveerde gedaante onderging een ware metamorfose

"Can we burn one?"

toen ze later die dag in de schijnwerpers trad. Nevelslierten kropen door de zaal en flakkerende kaarsen zorgden voor een feeëriek sfeer. Al wie zich aan de Heather van de rockfestivals verwacht had, kwam bedrogen uit. Haar elektrische gitaar had ze in de wilgen gehangen, om voor een akoestisch exemplaar te kiezen. De vleugelpianist Ian Tilley en de uitzonderlijk begaafde Nieuw-Zeelandse violiste Fiona Pears stonden haar bij op het podium. Met het dromerige 'Winterblue', en de van haar zesde studioalbum afkomstige songs 'Motherland' en 'I Miss My Sky' kreeg ze de zaal aan haar voeten. Na een dik uur verdwenen Heather en haar muzikanten plots van het podium om een kwartier later in een heel andere outfit terug te keren. De zangeres nam haar gedichtenbundel ter hand en trakteerde het publiek op een literair uitstapje, daarbij gebruik makend van muziekpedalen die bepaalde fragmenten opnamen en herhaaldelijk lieten weerklinken. Een harmonieus echospel

van stemmen dompelde de zaal onder in een mysterieuze sfeer. Daarna werd de gitaar opnieuw omgegoed en doken we de teletijd-machine in voor een reisje langs haar albums. Van haar eerste nummer 'These Walls', over de hit 'Walk This World' van haar doorbraakalbum 'Oyster' naar 'Avalanche' en 'Storm', de reisleidster reeg de nummers gedreven aan elkaar met haar zuivere en trefzekere stem.

Het verwondert dan ook niet dat Heather Nova tot twee maal toe opnieuw op het podium geroepen werd. Met het voor haar zontje geschreven 'The Sun Will Always Rise' en het onvermijdelijke 'Heart and Shoulder' stuurde ze het publiek de nacht in. Nevelslierten dreven door de straten, enkele sterren in de novafase prijken aan het firmament. Oog hadden we er ditmaal niet voor, de supernova had ons immers verblind.

Meer info op www.heathernova.com en www.hetdepot.be

"De oceaan laadt mijn batterijen op"

(foto Manuel Van de Weijer/ drieduizend.be)

m'n liedjes. De verbondenheid met de oceaan zorgt ervoor dat m'n batterijen zich weer

"Daar zou ik nog royalties voor moeten krijgen!"

kunnen opladen. De balans tussen enerzijds het rondtoeren en anderzijds die veilige thuishaven is onontbeerlijk voor mij. Je kan het vergelijken met de manier waarop je zou moeten omgaan met laptops en GSMs: het is technologisch vernuft dat je in de gelegenheid stelt met de andere kant van de wereld te communiceren, maar ze mogen je wereld niet gaan beheersen, het contact met de natuur mag je als mens nooit kwijtraken.»

kunnen onttrekken: ik breng m'n platen nu uitsluitend in eigen beheer uit. Dit geeft me ontzettend veel vrijheid om te doen wat ik wil, zonder dat iemand me vertelt wat er op de plaat moet staan en wat niet. Ik werd ziek van die commerciële aanpak, van het moeten verkopen. Tegelijkertijd heb ik er ook veel aan te danken natuurlijk, voor je als artiest immers de stap kan maken cd's in eigen beheer uit te brengen en er van te kunnen leven, moet je wel gelanceerd zijn. Al verkoop ik dan door het downloaden en kopiëren minder albums dan vroeger, toch heb ik nooit veel geld verdiend aan de platenverkoop. Het zijn de concerten die opbrengen.»

Als we Heather dan het door het meisjeskoor Scala gecoverde nummer 'Someone new' dat ze samen met de Zweedse band Eskobar uitbracht, laten horen is ze een en al oor.

Heather Nova: «Ongelofelijk! I didn't know that! Zijn ze bekend hier? Daar zou ik nog royalties voor moeten krijgen! Onder welk muzieklabel is dit gebeurd?»